

РОДОВО ИМЕННИЕ

ГОДИНА II, БРОЙ 25 (34)
19.VI.-25.VI.2006

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

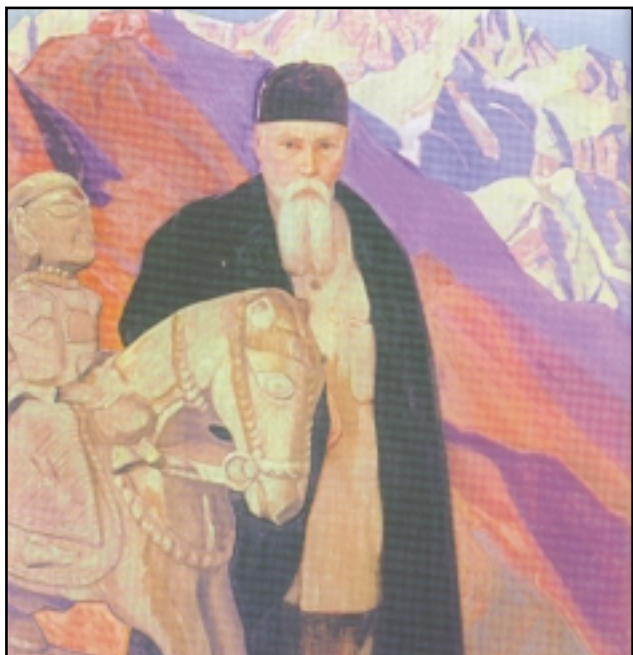
НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК • ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

ЦЕНА 0.50 ЛВ.

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща с двор с размер от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), включваща домашните и горските животни, по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, пряна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост отменящите се социални и политически системи за поколения напред.
Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложбите и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година Родовото именование увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

МЕЖДУНАРОДНА НАУЧНООБЩЕСТВЕНА КОНФЕРЕНЦИЯ, ПОСВЕТЕНА НА 100-ГОДИШНИНАТА ОТ РОЖДЕНИЕТО НА СВЕТОСЛАВ РЪОРИХ

"Хуманизмът на българите, тяхната душевна нежност и благородство, отношението им към културните ценности – всичко това дълбоко ме респектира. 1300-годишна България с нейната драматична история и прекрасно настояще ми е близка и скъпа, аз просто я обичам."
Светослав Ръорих

Светослав Ръорих. Портрет на Николай Ръорих, 1937

На стр. 3

Понеже нямах възможност самостоятелно да се запозная с огромния обем информация и още по-малко да я анализирам, се обърнах към няколко известни специалисти-политолози, за да анализират независимо един от друг ситуацията и да направят своите изводи.

След три месеца получих първото заключение от единия специалист, а след известно време и от останалите. Излагайки своите изводи с различни думи, независимо един от друг, тъй като не се познаваха помежду си, те бяха направили приблизително еднакви заключения. Ще цитирам една типична извадка:

"...Срещу идеите, изложени в серията книги "Звънящите кедри" се провежда целенасочена, ярко изразена кампания с цел недопускане на тяхното разпространение в обществото..."

Основните идеи в книгата се отнасят до укрепването на държавата, достигане на най-голямо разбирателство и хармония между различните социални слоеве на обществото чрез благогенствието на всяко отделно семейство. Благосъстоянието се постига чрез отдаването на всяко желаещо семейство на не по-малко от 10 декара земя за живеене и пожизнено ползване. В контекста на книгите тази идея звучи госта убедително, доминира над останалите. Следователно, опонентите, каквито и аргументи да привеждат, всъщност те се изказват именно срещу тази идея".

ВЛАДИМИР МЕГРЕ

"Именията на Ведическата култура! Именно тях по-късно ще наричат в окултните книги рай. След изгубването на великите си знания, ще смятат, че могат да видят рай само в небесните далечини. И всичкото се прави с цел да се придаде значимост на това, което днес наричат съвременна наука."

ВЛАДИМИР МЕГРЕ

"АНАСТАСИЯ" НА В. МЕГРЕ В СОФИЯ

/УСПЕШНА ИЗЯВА НА САНКТ-ПЕТЕРБУРГСКИЯ ТЕАТЪР "ВСТРЕЧА"/

Доцент, доктор по философия Христо КАРАГЪОЗОВ

Преди 9 месеца (на 1-2 октомври 2005 г.) в София се проведе Международната Научна Конференция "Планетарното значение на родовите именения", която протече много успешно. Но не тя сама по себе си е темата на моя отзив. Съзнанието и чувствата ни бяха сериозно провокирани от чудесните спектакли "Анастасия" и "Здравствуй, Анастасия" - драматизация на Владимир Мегре, реализирани от Петербургския Театър "Встреча". Спектаклите /особено първият/ ни развълнуваха, трогнаха и очароваха с посланието си за повече ЛЮБОВ между хората; между тях и майката

- природа; за по-голяма търпимост, толерантност и чистота - нравствена, екологична, социална, етническа и т.н.

Известно е, че книгите от поредицата "Звънящите кедри на Русия" са преведени на десетки езици и се радват на голям успех не само в Европа. Аналогична е картината и в България - книгите на писателя Владимир Мегре вече години наред са хитови книги за българските читатели. Независимо от икономическите трудности у нас има немалко люде, които мислят за развитието на духа и интелекта, повлияни от мъдростта и съветите на Анастасия. На тези книги Издателството "Аливиго"-София и неговият екип, воден от неуморимата Алла

На стр. 3

ЕНЪОВДЕН - БИЛКОВДЕН - ДИМКОВДЕН

ПЕТЪР ДИМКОВ - НАЙ-ГОЛЕМИЯТ ПОЗНАВАЧ НА БЪЛГАРСКИТЕ БИЛКИ И ТВОРЕЦ НА ДУХОВНИ БИЛКИ

"Петър Димков – добре познатият... непознат"

Петър Димков със съпругата си Мария Димкова и помощника в лечителството му Маслинкова

Това е заглавието на монография, която излезе през 2004 г. В нея Петър Димков е показан в нова светлина. Оказа се, че той не е само най-видният представител на българската народна медицина през ХХ век и неин обновител, но и един от строителите на третата българска държава, един "хomo космикус", но не въобще, а "хomo космикус булгарикус", защото всички свои приноси той свързва неразривно с България.

Изминалите близо две години, от когато тя видя бял свят, утвърдиха това ново виждане и го обогатиха с нови факти.

Настоящите редове са посветени само на Петър Димков и билките по случай ЕНЪОВДЕН, но в тях ще стане реч не само за тези, които растат в дивната ни природа, но и за тези, които той сам е сътворил като един от българските духовни учители.

На стр. 6

Други Времена

Като стоманени мълнии проблясват истини в нощта, като спирални линии у човек се вие мисълта. Като мистични демони черни витаят пошлости в света. А гласовете лицемерни виждам ги пред мен с мечта да мамят те души невинни, да вербуват честните сърца! Но със хватките старинни и с тези грозни, зли лица вий с успеха се простете, тук изгрява друга светлина и по-добре се откажете - ний сме вече в нови времена!

Николина АЛЕКСИЕВА, София

ISSN - 1312-7063

В каталога на РП нашият номер е

618

Цените остават непроменени!

Вече излезе на пазара третата книга на издателска къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия" – "ВДЪХНОВЕНИ ОТ КРАСОТАТА" от Станислав Спасов – почитател на книгите на Владимир Мегре, доброволен сътрудник и публицист във вестник "Родово именование".

Може да поръчате книгата на телефони: 02/962 16 87, 088/869 33 59, както и на e-mail: rodimienie@yahoo.com.

(Продължение
от миналия брой)

Масанобу ФУКУОКА:

РЕВОЛЮЦИЯТА НА ЕДНА СЛАМКА

Да се говори, че храненето на човека е само въпрос на вкус, значи да лъжеш сам себе си, тъй като търсенето на неестествена или екзотична храна създава трудности и за фермера, и за рибаря. Колкото са повече желанията, толкова повече работа трябва, за да бъдат удовлетворени. Някои риби, като например популярната риба тон и жълтоопашатата се хващат само в отдалечени води, но сардините, морската платика, пласията и други малки риби се въдят в изобилие във Вътрешното Море. От гледна точка на храненето животните, живеещи в прясната вода на реките и ручейте, като шаран, воден охлюв, речен рак, блатни раци и така нататък, са по-полезни за здравето, отколкото животните, живеещи в солени води. Сред морските животни на първо място по хранителна стойност стоят плитководните обитатели, а след тях – рибите от дълбоките морета. Храната, която е близко, е по-

/Въведение в натуралното земеделие/

лезна за човека, а тези продукти, които се добиват с големи усилия, се оказват най-малко ценни. Казано накратко, тази храна, която винаги ни е подръка, е винаги полезна. Ако фермер, който живее на село, яде само тази храна, която може да бъде отгледана или събрана на място, той не греша. А някои подобно на младите хора, които живеят в хижите на моята градина, ядат най-

простия неполиран ориз, нешлифован ечемик, просо и гречка, заедно със съответните за сезона полудиви зеленчуци. Това е най-добрата храна. Тя ще има добър вкус и ще бъде полезна за тялото. Ако се събират 5.85 ц. ориз и 5.85 ц. зимни зърнени култури от поле с размер 0.1 ха, то такова поле може да снабдява с храна 5 – 10 човека, при това всеки от тях ще хаби за отг-

леждането на тази реколтата по-малко от час работа на ден.

А ако полето се използва за пасбище и ако със зърното се изхранва добитък, то за обработката на 0.1 хектар е нужен само един човек. Месото става предмет на разкош, ако за неговото производство се изисква земя, която би могла непосредствено да произвежда храна за потребителите на човека (макар че го-

ляма част от месото в Северна Америка се произвежда по пътя на храненето на добитък със семената на полевите култури: пшеница, ечемик, царевица и соя. Има също така големи земни площи, които могат да се използват само като пасбища или за сенокос. В Япония такава земя няма. Почти цялото месо трябва да се внася от чужбина).

Това трябва да бъде казано ясно и определено. Всеки човек трябва сериозно да измери колко затруднения създава, като отдава предпочитания на храна, получавана на толкова скъпа цена.

Месото и другите импортни продукти – са предмет на разкош, тъй като те изискват повече енергия и ресурси, отколкото традиционните зеленчуци и зърно, произведени на място. От това следва, че хората които се ограничават с простата местна храна, трябва да работят по-малко и им трябва по-малко земя, отколкото

на тези, при които е голям апетитът за деликатеси.

Ако хората продължават да ядат месо и да внасят хранителни продукти в продължение на още десет години, то може уверено да се каже, че в Япония ще възникне хранителна криза. В продължение на тридесет години силно ще се намали производството на продукти. Отнякъде в страната е проникнала абсурдната идея, че замяната на ориза с хляб при хранене означава повишаване на жизненото ниво на японския народ. Всъщност това не е така. Неполираният ориз и зеленчуците могат да изглеждат груба храна, но това е най-питателната храна и тя прави човека способен да живее просто и естествено.

Ако у нас се разрази хранителна криза, тя ще се разрази не от недостатъка на естествени производителни сили, а от прекомерните човешки желания.

(Слегва)

АНАСТАСИЯ

Според твърденията на Анастасия в текста на книгата са заложени съчетания от букви и комбинации от думи, които влияят благотворно на хората. Това влияние може да бъде усетено само по време на четенето, когато на слуха не въздействат звуци, които се издават от изкуствени уреди и механизми.

Естествените звуци - пеенето на птиците, ромоленето на дъжда, шумоленето на листата на дърветата - помагат за положителното въздействие.

сложно, но във вашата технократски свят съществуват маса препятствия. Тази жена, с която се опитвам да намеря контакт, живее в голям град, редовно пътува до едно и също място, навярно на работа. Там или по пътя постоянно се среща с човек, много близък до нея по дух, с когото тя действително би била щастлива, и главното - би им се родило дете, което би могло да донесе на света много добро. Защото те биха го сътворили в такъв порив както ние с тебе. Но този мъж никак не може да направи опит да се обясни с тази жена и тя самата отчасти е виновна за това. Представяш ли си, той гледа лицето ѝ и вижда в нея избраницата на душата си, а тя, щом само почувства нечий поглед, веднага се стяга, поличката си се старее някак "неволно" да повдигне. И така нататък. У този мъж веднага възникват плътски чувства, а с нея той е или малко познат или изобщо непознат и тогава той отива при друга, с която е близък познат, която му е достъпна, увлечен

от тези същите плътски чувства.

Искам да подкажа на тази жена, какво да направи, но не мога да си пробия път до нея. Мозъкът ѝ нито за миг не се открива за осъзнаване на информация. Той работи изцяло само върху битови проблеми. Представи си, един път аз цял ден я наблюдавах. Това е такъв ужас! Дядо после ми се кара, че малко работя с градинарите и въобще се разпилявам, пъхам се където не ми е работа. Тя се събужда сутрин и веднага първата мисъл - не да се зарадва на настъпващия ден, а какво да хапне. Разстройва се, когато липсва нещо от храната, после се разстройва, че не ѝ достига нещо, с което се мажете сутрин: може би крем, може би грим. Тя мисли през цялото време как да си го достави. Тя вечно закъснява и постоянно бяга, мислейки как да не изтърве един или друг транспорт.

В това място, където тя ходи постоянно, мозъкът ѝ е претоварен, как да ти обясня, с всякакви, по мое мнение, глупости.

От една страна, той е длъжен външно да прави изражението на лицето ѝ делово и да изпълнява някаква поръчана работа. При това тя мисли за някаква своя, вероятно приятелка или позната, и ѝ се ядосва. Едновременно с това тя слуша какво се говори наоколо. И представяш ли си, така ден след ден, ден след ден, като навита.

На път към къщи, когато я гледат, тя си придава вид на почти щастлива жена, а всъщност пак мисли за гримове, разглежда дрехите в магазините и най-вече тези, с които да покаже съблазнителните си прелести,

смята, че от това ще се случи някакво чудо, макар в нейния случай всичко да става обратно. Тя се прибира къщи, започва да се занимава с чистене. Мисли, че си почива, докато се пули в така наречения телевизор, занимава се с храната и главно мисли за хубавото само за миг. Лега да спи и в постелята пак е с грижите си.

слуша общуващия с нея човек.

- И това е всичко - отбелязах аз, след такова просто обяснение.

На което Анастасия отговори:

- Зад тези прости неща стои много. За да избере тя именно такава рокля, да се гримира по друг начин и да погледне с неподправен интерес човека, е необходимо да промени мирогледа си.

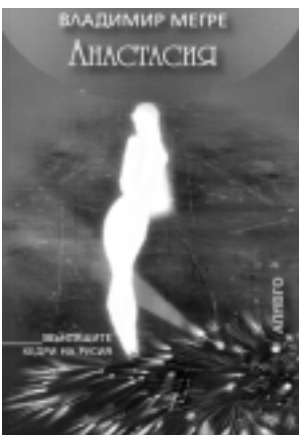
Смъртният грях

- Трябва да ти разкажа, Владимир, за условията, при които ще получаваш пари от банките, когато вече ще бъдат много в твоите сметки...

- Говори Анастасия, това е приятна процедура - отговорих аз. Обаче чуто ме взриви... Съдете сами какво каза тя.

- За да получиш в банката парите от твоите сметки, ще бъде необходимо да се съблюдават следните условия: преди всичко, три дни преди получаването да не пиеш алкохол. Когато отидеш в банката, главното отговорно лице на банката с помощта на съществуващите у вас прибори трябва да провери дали си изпълнил това условие в присъствието на не по-малко от двама свидетели. Ако това първо условие бъде спазено, тогава може да се пристъпи към изпълнение на второто: ти трябва да клекнеш не по-малко от девет пъти пред отговорното лице и присъстващите свидетели...

(Слегва)

(Продължение
от миналия брой)

Трябва да се промени мирогледът

Питах Анастасия каква е тази жена, заради която има конфликт с дядо си, защо не може да намери контакт с нея и за какво ѝ е нужен?

- Разбираш ли - започна своя разказ Анастасия, - много е важно, когато двама човека обединяват живота си, да имат един към друг духовно влечение. За съжаление, обикновено всичко започва с плътското. Например ти си видял красива девойка, поискал си близостта ѝ. Човекът, неговата душа, още не си видял. Често хората съединяват съдбите си само на основата на плътското влечение. То бързо преминава или се прехвърля на друг. Какво свързва тогава хората...

Да намериш близък по дух, с когото можеш да достигнеш до истинското щастие, не е така

МЕЖДУНАРОДНА НАУЧНООБЩЕСТВЕНА КОНФЕРЕНЦИЯ, ПОСВЕТЕНА НА 100-ГОДИШНИНАТА ОТ РОЖДЕНИЕТО НА СВЕТОСЛАВ РЪОРИХ

От стр. 1

На 10.06.2006 г. в София в Галерията за чуждестранно изкуство се състоя Международна научно-обществена конференция "100 години от рождението на Светослав Ръорих". Организатор беше национално сдружение "Ръорих" – член на международния център – Музей "Ръорих".

Конференцията беше открита от председателката на сдружение "Ръорих" – Мария Куцарова. Изказаха се също Емил Александров, Ерика Лазова от БАН, поетът Ефим Кушнер и други.

Конференцията беше придружена с изложба на картини на Светослав Ръорих и беше проектиран филм за неговия живот и духовната му връзка с Индия и Тибет.

Движението за създаване на родови имена в България беше представено от Атанас Панчев – член на Изпълнителното бюро на Българска Родна партия, Стефан Калайджиев – собственик на издателство "Хелиопол", Николай Кафтанджиев – изследовател и биограф на Петър Димков, Владимир Богданов – специалист по органично земеделие.

От стр. 1

Гоцева, получават стотици читателски писма от цялата страна. Множат се стиховете, песните на български поети и бардове за Анастасия, клубове "Анастасия", спектакли, в това число и мюзикъл, посветени на нея - това са реалните факти.

Изобщо, сбъдват се думите на дядо й в книга втора: "Анастасия не предсказва бъдещето, тя е способна да го моделира и да го превърща в реалност". Тя раздава вдъхновение на хората чрез енергийните пориви на своите стремежи... Каква е тази сила, която се крие в мечтите й? - силата на Човека-Творец. И най-важното - Анастасия прави това безкористно!

В двата спектакъла проблемът за човека-творец като единство от противоположности заема приоритетно място. Съжденията на Анастасия, че "Когато чрез човека се твори нещо значимо, винаги участват две противоположности.

Правото на избор принадлежи на самия човек.

От неговата чистота и съзнателност зависи от кое ще вземе повече", стават ключови в развоя на спектакъла. Те способстват в центъра на действието да се открие отношението на човека към природното и общественото битие днес и утре. Във

"АНАСТАСИЯ" НА В. МЕГРЕ В СОФИЯ

/УСПЕШНА ИЗЯВА НА САНКТ-ПЕТЕРБУРГСКИЯ ТЕАТЪР "ВСТРЕЧА"/

всяко следващо действие взаимоотношенията на героите приемат облика на напрегнат дебят върху тази тема, в който неусетно бива въвлечен и зрителят. По същество драматизацията на Мегре, изведена успешно от режисьора Вячеслав Рындин и от актьорите Марина Светова и Виктор Михайлов, става повод да се поведе една нравствено-философска дискусия за истинските стойности на изконните общочовешки категории любов, омраза, чест, дълг и други сега - от ракурса

на Новото Време. Дискусията между героите разкрива /особено в началото/ две различни ценностни системи и откроява хуманистичната гледна точка на Анастасия като единствено правилна алтернатива и коректив на варварските действия на съвременната земя на цивилизация спрямо природата и човечеството.

Небезрезултатен е стремежът на режисьора да извиси сценично главната героиня до символ на Доброто и Красивото, до Космическа личност с ново

духовно мислене. Силно впечатлява умението на Марина Светова да сведе монолозите и диалозите си до убедителна и действена сценична реч, като им вдъхне живот, като ги подплати с логиката на тезите си и със светло чувство на обич и вяра към Владимир. Актрисата успява да изгради един цялостен, монолитен образ на Анастасия, да разкрие из основи неговата полифонична сложност и богатство, ярко да очертае жизнената философия на тази необикновена личност. И в съ-

щото време Светова убедително извайва контурите на една нова и необичайна за повечето днешни бездуховни и комерсиализирани хора, психологическа структура и душевност на своята героиня. Нейната Анастасия е рядко обаятелна във физически и духовен план. Сложно изграденият сценичен образ на Владимир – творческо дело на Виктор Михайлов – включва едновременно и ярната социално-психологическа характеристика на героя, и определеното отношение на артиста към него. Той притежава на сцената остро експресивно въздействие и в същото време не липсват лирически нотки - героинята го

трогва, буди в душата му нежни звуци. В някои моменти чувствата му към Анастасия са радостни, експресивно изразени, а в други - те са приглушени, нежни, даже понякога и с оттенъци на... меланхолия...

В крайна сметка мислите и възмущенията на Анастасия в Владимир се превърнаха за нас - зрителите в ЕСТЕТИЧЕСКИ факт, а сценичните образи, пълнокръвно изградени от Марина Светова и Владимир Михайлов, въздействаха с голяма сила и размах на многонационалната публика от българи, руснаци, чеци, австрийци, немци, финландци, американци, представители от Израел и др. И тя им се отблагодари с нескончаем аплодисменти и бисове.

Благодарим ти, театър "Встреча"! До нови срещи в София!

ОБРЪЩЕНИЕ

На Инициативния комитет за всенародно честване 120-ата годишнина от рождението на ПЕТЪР ДИМКОВ - ЛЕЧИТЕЛЯ

На 19 декември (6 декември нов стил) 2006 година се навършват 120 години от рождението на ПЕТЪР ДИМКОВ - ЛЕЧИТЕЛЯ. По този повод Инициативен комитет подготвя тържествено честване на юбилея.

Предложеният по-долу въпросник дава отговора на въпроса: Защо Петър Димков - Лечителят на народа е **един от стоте най-влиятелни личности в нашата история?**

- Имаме ли по-популярен и обичан българин (през 50-те - 70-те години на миналия век), чието име да кара да просветват лицата заради хиляди **безплатно излекувани** от него болни, изтъркали стълбите на дома му на ул. "Златовръх"? ("За дар от Бога пари не вземам.")

- Имаме ли така систематизирана в три тома **Българската народна медицина** и най-точните схеми на ирисите на човешкото око? (За да си купим неговите трудове, стояхме на километрични опашки от ранни зори.)

- Чували ли сме толкова родолюбиви думи, като тези на висшия офицер Петър Димков, участвал в три войни и раняван осем пъти: **"България за мен е първата ми майка**, а втората е тази, която ме е родила."? И още: "Ако е сладко да умреш за Отечеството си, не по-малко сладко е да живееш за него."

- Знаем ли, че той посвети своето време и сили, и отдаде най-добрия дял от сърцето си на **зидарията на културно-историческото ни наследство** във Варна и Карлово: Аспаруховия вал; Парка-мавзолей "Владислав Варненчик"; Портала на Осми приморски полк; родната къща на Васил Левски?

- Известно ли е на младото поколение, че **Духовният Учител** Петър Димков ни остави **КЛЮЧА** "как новият човек може да бъде творец на съдбата си чрез хигиена на душата си"? ("Няма нещо, което човек да не може да постигне, стига силно да го пожелае с чисти мисли и да спазва дузина прости правила", посочени в капиталния му труд **"Хигиена и лекуване на душата - Новият човек - творец на съдбата си"**.) Нека дадем този ключ на децата ни, за да намалим броя на неврозите, наркоманиите, безперспективния живот и да им помогнем да отключат вратата на любовта в сърцата си към семейството, родината, човечеството.

Да се възползваме от **ДУХОВНИТЕ БИЛКИ** на родолюбеща Петър Димков, чествайки през 2006 година 120-ата годишнина от рождението му.

За вашите предложения, подкрепа, идеи и спомени, пишете ни на адрес:
ПК 964, София 1000

Боряна Баракова

Христо Карагьозов

Телефони: 02/822 62 23; 02/ 843 86 22; 089/638 62 74; 088/653 78 85

Или по интернет: ZA_DIMKOV@ABV.BG

Инициативен комитет за всенародно честване 120-ата годишнина от рождението на Петър Димков - Лечителя (Христо Тепавичаров - посланик, Сергей Кафтанджиев - зооинженер, проф. г-р Миладин Апостолов - президент на Балканската асоциация по история и философия на медицината и председател на БДИМ, доц. г-р Христо Карагьозов - преподавател във ВТУ "Св. Св. Кирил и Методий", Тодор Ялъмов - председател на клуб "Приятел на Ръорих", Невяна Керемедчиева - преводач и издател, Николай Кафтанджиев - историк, Иванка Шиндарова - журналист, Елица Николова - журналист, Николай Тепавичаров - юрист, и Боряна Баракова - икономист, секретар на комитета) София, 01 ноември 2005 година

ДЕСЕТИ МЕЖДУНАРОДЕН СИМПОЗИУМ

"СЕДЕМ РИЛСКИ ЕЗЕРА"

16 - 20 август 2006 година

"Към Прехода с Прошка и Любов!
Единение на всички българи по света!"
Новата хижа Рилски езера

Откриване: 16 август, сряда от 18 часа
За участие представяне на лекциите в предварителен срок от един месец

Координация:
Културна Асоциация "Бейнса Дуно"
и Сдружение "ДЕН"
телефони: 02/986-77-73;
088/702-54-04; 02/975-38-70

Хартмут ВОГТМАН

"ЕКОЛОГИЧНО ГРАДИНАРСТВО"

СЪДЪРЖАНИЕ НА ВАРОВИК И РЕАКЦИЯ (pH) НА ПОЧВАТА

Съдържанието на варовик в почвата е различно в зависимост от нейния вид.

Почвената реакция може да даде известни указания по отношение съдържанието на варовик. За повечето растения pH на почвата трябва да бъде между 6,5-7,5. Действителното съдържание на варовик може да се установи все пак само при химично определяне в една от назованите по-нататък лаборатории. В търговската мрежа може да се купят специални хартиени ленти за определяне на почвената реакция. Въпреки че с тях не може да се направи сигурен извод за варовиковото съдържание на почвата, все пак може да се получи известна представа за киселинната ѝ стойност. От това следва да се

вземат и различни мерки за регулиране на киселинната стойност. Други възможности съществуват и чрез така наречените "растения-

индикатори". Но това изисква добро наблюдение в продължение на дълги години.

Като примери могат да се дадат:

По-основни = pH над 7 (pH 7 = неутрална реакция) - конски босилек, еспарзета, градинска теменуга, млечка, птиче просо, синап.

По-кисели = pH под 7 - дива горчица, Великденче ранилист, кошличар, бударица.

При много ниска почвена реакция (по-малка от 6) се прави необходима корекция, най-добре с варуване с примес от водорасли, които са подходящи за активизиране на живота в почвата. Това се прави също с варовикови брашна, доломит, варовик с въглероден оксид или други съдържащи варовик скални брашна. Размерът на количествата се определя според почва-

та и съдържанието на варовик при торенето.

При обогатения с водорасли варовик като правило в слабо киселите почви (pH 6-6,5) се подава есенно време директно на полето около 3-5 кг варовик на един куб. м компост или в краен случай 3 до 5 кг на 100 кв. м. За силно киселите почви с pH 5,5-6,0 при пясъкливо почви и зелени площи - от 5 до 10 кг на куб. м, а при тежки (глинести или съдържащи глинозем почви) 10 до 20 кг варовик на един куб. м компост през 2-3 години.

Трайна промяна в степента на киселинност обаче се проявява едва след няколко години варуване. По-разумно е да

се прилагат годишно по-малки количества, отколкото наведнъж големи количества. Прекалено високата употреба на варовик може да доведе до блокиране на фосфора и минералите в почвата.

Трябва да се обръща внимание и на това, че почвата получава варовик и с други скални брашна, пепел и богати на фосфор торове като трупно брашно, суров фосфат, изкуствен тор с фосфорна киселина. Силният недостиг на варовик обаче едва ли може да бъде компенсирани.

При твърде висока киселинна стойност и съдържание на варовик за намаляване на киселинната реакция се препоръчва шума като мулч или компост, торф съвсем пестеливо, добре угнил говежди или тричен компост (да се направи бактериален тест) или кълцана слама.

ВЪПРОСИ ЗА ПЕРМАКУЛТУРАТА

Патрик ВАЙТФЕЛД

Ще може ли пермакултурата да нахрани планетата?

Едно е несъмнено: съвременното земеделие на промишлена основа скоро няма да е в състояние да ни изхрани.

Подобно на всяка съвременна икономическа дейност, селското стопанство зависи напълно от природното гориво, а то скоро ще бъде напълно изразходвано. С нарастването на потреблението на гориво неизбежно нараства и нивото на замърсяването, което също не се поддава на контрол. Парниковият ефект, който възниква основно поради прекомерното изгаряне на ископаемо гориво, се явява само една от формите на това замърсяване. Съвременните методи на производство на хранителни продукти, както на промишлено развитото Северно полукълбо, така и на земеделското Южно, разрушава планетата със застрашаваща бързина. Последствията от ерозията, изсушаването на почвата и

нейното осоляване, взети в съвкупност, означават, че към 2020 година ще ни се налага да изхраниваме нараналото два пъти население на Земята, като използваме едва половината от всички сегашни обработваеми земи.

Пермакултурата, напротив, осигурява устойчиво развитие. Но по какъв начин тя може да произведе достатъчно за да нахрани всички нас?

Първо, по пътя на получаването на различни типове продукция от растения и животни, които при обикновеното водене на селското стопанство дават само един тип; а също така по пътя на избора на такива видове, които притежават повишен добив и плодovitost.

Второ, по пътя на намирането на полза в това, което по-рано се е считало като отпадъци и замърсители и се е извърляло.

Трето, като се прилага етажността. Вместо да се отглежда една култура върху даден парцел земя, могат да се отглеждат две, но на различни нива. Това повишава добива.

Четвърто, като се съсредоточи цялото внима-

ние върху зеленчукопроизводството и овощарството на дребните стопани, а не върху едрото фермерство. Това е оправдано, като се отчита голямата продуктивност на малките, внимателно култивирани площи.

Пето, като се отглеждат разнообразни видове растения, включително висок процент дървета. При достатъчно разнообразие на видовете загубата на реколтата на един от тях няма да е съществена за нас. Освен това самата загуба на реколтата става по-малко вероятно, тъй като земята ще притежава по-голяма жизнеспособност и способност за бързо възстановяване, подобно на природните екосистеми. В частност големият брой дървета ще защити земята от ерозия, изсушаване и осоляване.

Пермакултурата може да се прилага в тропиците, но може ли и тук (Англия)?

Много фермери често посочват невъзможността да се отглеждат в нашия климат всички тези разнообразни видове растения, които растат в по-топлите части на света, което ограничава възможностите на пермакултурата. Това е вярно, както е вярно и това, че подобен факт налага ограничения и върху традиционното селско стопанство. При нашия климат във всяка система могат да се отглеждат много по-малко видове растения, отколкото, да кажем, в тропиците.

Дейността на Роберт Харт, Артур Холинс, Брюс Маршал е достатъчно убедително свидетелство за това, че пермакултурата може да се развива и в нашия климат.

"ЕКОЛОГИЧНО ГРАДИНАРСТВО"

Видове почви

Хартмут ВОГТМАН

Видът на почвата се определя основно от минералните съставки на почвата. Тя се състои от малки и големи камъни, различни пясъчни фракции, глина и минерали. Начинът на тяхното съчетание оказва силно влияние върху водния и въздушния баланс, върху натрупването и съхранението на хранителните вещества, върху годността за обработка. Колкото по-малки са съставните части, толкова по-силна е тяхната взаимовръзка, а оттук и способността на почвата за съхранение на вода и хранителни вещества. Глинестите частици са по-малки от 2 хилядни от милиметъра и така създават голяма и активна горна повърхност. Пясъчните частици са значително по-големи (0,5 - 2 мм в диаметър) и по този начин предотвратяват уплътняването на почвата. С това те облекчават и почвообработката.

Най-простата възможност за оценка на вида на почвата е по ръчния способ. Преценените по този начин основни видове почви се различават както следва:

Вид на почвата	Във влажно състояние	В сухо състояние
Глинеста почва	Много еластична, фина, хлъзгава, лепкава, лесна за мачкане, подаваща се на оформяне на наденички	Много твърда. Трудно разтрошима
Глинесто-пясъклива почва	Пластична, подаваща се на мачкане и на оформяне, грапава и груба, лесно разтрошаваща се	Лесно разпадаща се
Пясъклива почва	Трошлива, грубозърнеста	Лесно разтрошаваща се
Мочурлива почва	Влакнеста, гъбеста	Торфеста, лека

Глинестата почва е студена и през пролетта мно-

ности е по-изгоден по-дебел мулчиран слой. Тук

може да се препоръчат и скални брашна особено в комбинация с мулчиран слой.

Глинесто-пясъкливите почви показват добри възможности за запазване с вода и хранителни вещества. Те са топли, дават добър достъп на въздух и са пропускливи. По принцип те се поддават на добре на обработка и по този начин са налице предпоставки за плодородие.

Пясъкливите почви се затоплят бързо, но и бързо се охлаждат. Тези почви реагират бързо на торене, но без да показват трайно въздействие, което налага необходимостта от постоянно подхранване с хранителни вещества и вода.

Трайно подобрение на почвата може да се постигне чрез ежегодно примесване с бентонит в количества от 10 до 15 кг на 100 кв. м. Тук особено важна е постоянната почвена покривка, за да може да се намали потребността от вода и отмиването на хранителните вещества. Компост и органични торове могат да се подават своевременно още през пролетта. В тези почви виреят особено добре картофи, аспержи, кореноплодни и черни боровинки.

Мочурливите почви са кисели и реагират по принцип като една гъба. При продължителни дъждове те са много влажни, докато при по-продължително засушаване не могат да съхраняват водни запаси. Почвообработката е лесна. Особено важни са презимуващите култури за торене със зелена маса, за да се предотврати разграждането и отмиването на хранителни вещества.

Устойчиво подобряване на мочурливите почви може да се постигне чрез периодично примесване на глинеста почва, скални брашна и обогатен с водорасли варовик.

Уважаеми
г-н Арабаджиев,

Пиша Ви във връзка с поетия от Вас ангажи-мент да проучите въпроса с така набедената "секта Анастасия". Гледах предаването, което беше излъчено по Нова Телевизия на 8 май сутринта и в което Вие бяхте събеседник на Лора Крумова. Първо, искам да Ви поздравя за изключително коректното отношение по въпроса. Въпреки голямата манипулация, направена чрез заснетия със скрита камера филм, въпреки подвеждащите въпроси на Лора Крумова, която като че ли беше взела за чиста монета журналистическите "открития" по повод на "опасната руска секта", Вие следвахте една изключително разумна и обективна линия на поведение. Зарадвах се много, като казахте, че се наемате да проучите въпроса и да се явите в ефир отново, за да изложите пред обществеността резултатите. Видях в Интернет, че сте изключително зает човек, понеже сте член и на други комисии, а също и наблюдател в европейски институции. Затова реших да не чакам Вие да издирвате и проучвате въпроса от самота начало, а да Ви дам това, което аз имам като информация по въпроса, за да можете евентуално да се срещнете при желание със съответните хора. Аз също бих се радвала на лична среща с Вас.

Казвам се Виолета Николова, от Пловдив съм. Завършила съм Руска гимназия, а след това следвах геология в Москва. Поради факта, че руският език ми е почти като роден, четох книгите на Владимир Мегре в оригинал. През 1994 г. завърших образование в областта на опазване на околната среда по програма ТЕМ-ПУС, после специализирах една година еко-туризъм в Свободния Брюкселски университет. През 2000 г. получих стипендия за летния университет в Бодо, Норвегия – "Управление на разнообразието" (един от модулите беше посветен на различните религии). Отделно от това съм придобивала знания и в други направления чрез различни курсове или неформални методи на обучение, като например курс по биологично земеделие към Селскостопанския университет в Пловдив или пък обучение на членове на TEAM EUROPE по проект на Министерство на външните работи и др. От 1995 г. насам съм член и работя по различни проекти на нестопански организации, главно в областта на устойчивото развитие, неформалното образование, европейската интеграция. Като едно от хобитата си бих споменала изучаването,

или поне запознаването, с различни духовни учения.

Всичко това Ви споделям, тъй като има отношение към темата "Анастасия", в смисъл – считам, че ми дава един много по-обективен поглед върху нещата, отколкото на журналистката, която е направила филма, излъчен по Нова телевизия.

Предполагам вече сте запознат, че Анастасия е главната героиня в книгите на Владимир Мегре. Това са осем издадени досега книги от поредицата "Звънтящите кедри на Русия", като последната е в две части. Книгите са бестселър и са преведени на доста чужди езици. Книгите в оригинал на руски може да изтеглите от официалния сайт на Владимировския фонд за култура, чийто учредител е самият автор: www.anastasia.ru

Книгите са наистина завладяващи, идеите изложени в тях са много хуманни и са поднесени по много оригинален начин. Възприемат се от хората по различен в зависимост от техния предивен личен опит, чувствителност, отвореност към новото и т.н. Някои ги възприемат чисто като художествена литература – с приказан или фантастичен сюжет, други – като една дълбока философия за света и развитието на човешката цивилизация. Аз лично съм склонна да приема второто. За мен дори не е важно дали героинята Анастасия е реално съществуващ или измислен от автора образ. Харесват ми изказаните идеи, тяхната простота, а също оптимизмът, който лъха от тези книги, за бъдещето на света и човечеството. Много от схемите и моделите, описани в тези книги, са пример за "устойчиво развитие", за което съм учила по време на второто си следване. Тези книги зареждат читателите с романтизъм, оптимизъм, утвърждават вяра в човешките ценности. По подобен начин се чувствах като дете, докато четях фантастиката на Иван Ефремов. Но това е лично отношение. Ще се опитам отгук нататък да бъда по-обща.

Преди около 3 години български читатели на "Звънтящите кедри на Русия" са открили читателски форум анастасия.бг в уахоо. Аз се включих в този форум и следя неговото развитие от около година и половина. Хората в този форум са най-различни, в отделни моменти се обсъждат различни виждания, повечето от съфоруимците са хора, стремящи се към духовно развитие и усъвършенстване. С една дума – всеки влиза и излиза, когато си иска в този форум, говори каквото си

ПИСМО НА ВИОЛЕТА НИКОЛОВА ДО АЛЕКСАНДЪР АРАБАДЖИЕВ, ЧЛЕН НА КОМИСИЯТА ПО ПРАВАТА НА ЧОВЕКА И ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА КЪМ ПАРЛАМЕНТА

иска, но хората в него, запознати с книгите на Мегре, нямат абсолютно никакви претенции да бъдат "религиозна секта" по простата причина, че това не е религия. В самите книги се говори за религиите, но отношението на самия автор е по-скоро антирелигиозно – в смисъл като църкви и институции, отколкото да се утвърждава една или друга религия, камо ли да се слага началото на нова. Само от тази гледна точка дори няма никакво основание хората, за които беше направен филмът, да бъдат обявявани за религиозна секта.

Част от хората от форума в уахоо са учредили през лятото на 2004 г. две сдружения с нестопанска цел – едното в обществена, другото в частна полза – "Жив дом" и "Стоте дъба". Сдруженията са регистрирани по правилата на българското законодателство и са наистина граждански по начина, по който са сформирани. Имам предвид, че са далеч от порочната практика да се създават с единствената цел "усвояване на средствата". Известно ви е, че има много такива сдружения в страната. Нито пък са сформирани със съдействието или по модел на някоя западна програма, или пък под влиянието на Русия. Това са сдружения на граждани, имащи своя активна позиция. Аз не съм член нито на едното, нито на другото сдружение, по простата причина, че не мога да бъда "на всяка манджа мерудия" – вече съм член на други граждански организации. Познавам обаче лично повечето от членовете на тези две сдружения и съм техен симпатизант, консултант и т.н. Абсолютно съм наясно с развитието на тези сдружения, самата аз участвах със съвети по отношение на промените на устава на сдружението в частна полза, които бяха направени в края на 2004 г. Уставите на тези сдружения са публикувани в интернет. Всеки един може да се запознае с тях, както и да намери контактите и да се свърже с председателите им – на "Жив дом" – Величко Попадийски, и на "Стоте дъба" – Георги Царев. Членовете на тези сдружения са една много малка част от читателите във форума и на всеки един от тях е пределно ясно, че по закон сдруженията нямат право нито на религиозна нито на политическа дейност. Вярно е твърдението, че създаването на тези сдружения е инспирирано от идеите, изложени в книгите на Владимир Мегре. Те

обаче не са в никакъв случай религиозни.

Има още един отворен форум – "Жив дом", но той не е форум на членовете на сдружение "Жив дом" само. Той също е открит форум, за всеки, който се интересува и желае да дискутира различни теми, свързани с природосъобразен начин на живот, с темата за "родовите имена" и "родови селища", изложени в книгите на Мегре, и т.н. Може би има и много други форуми, за които аз не зная, а явно и журналистката не знаеше.

Тя не знаеше например, че има и друго сдружение "Бъдеще", чиито членове също имат желание да претворят на практика някои от идеите на Мегре. Има и група хора, които са учредили "Родова академия" и т.н... Аз познавам също и някои от тях, но не толкова близко. Така или иначе във филма на Нова телевизия ставаше въпрос само за сдружението "Стоте дъба" и "Жив дом". И имиджът на тези сдружения бе значително подронен с излъчването на филма и журналистическите измислици. Не съм се интересувала, но предполагам, че за клеветите по отношение на тези сдружения, както и по отношение на Атанас Панчев лично, тази журналистка подлежи на съдебна отговорност. Не съм се интересувала и дали някой може да дойде на личната ти собственост, да те снима със скрита камера, а след това без твое знание да те излъчва в национален ефир, като прекъсва изреченията ти, изважда ги от контекста и дава своя изопачена интерпретация, която определено носи вреди. Във всички случаи това е най-малкото неетично.

Твърденията като това, че сдруженията карат хората да си продават апартаментите и да си даряват парите и земите на "сектата" са абсолютна измислица. Идеята е точно обратната. Всеки човек трябва да има своя собствена земя, за която той и семейството му да се грижат.

Беше оклеветен Атанас Панчев. Той наистина закупи със свои пари повечето от земята край Славеиково, но с единствената цел да се създаде там родово селище. Някои от хората, които искаха да живеят в това селище, закупили земята от него и имат нотариални актове. Аз лично не съм ги виждала, но съм убедена в това, а и това може да се провери лесно! При това – без печалба за Панчев, даже ако се остойностят времето и трудът му за проучване преди да бъде за-

купена земята, той ще е на загуба, както и ако се добави стойността на земята, предоставена от него за общо ползване в рамките на бъдещето селище. Това селище е замислено като модел на екологично селище, е не на някаква сектантска, религиозна или друг вид комуна.

Често може да чуете някой да казва – "идеите на Анастасия", тъй като авторът на книгите говори от името на героинята Анастасия. Дори това, че някой употребява изречение "Анастасия казва" не е причина да се счита, че Анастасия е издигната по някакъв начин в култ. Просто е въпрос на изказ – както за тези, които я възприемат само като литературен образ, така и за тези, които вярват, че тя е нечий прототип. В самите книги се отрича идеята за религиозно или духовно лидерство.

Запозната съм бегло с учението на Висарион, познавам хора, живели в създаденото от него селище в Сибир край езерото Тиберкул. Там вече действително има религиозен лидер, има своего рода култ. Явно някои зрители обаче използват ключовата дума "Сибир", за да поставят равенство между Висарион и героинята на Мегре – Анастасия, която също живее в Сибирската тайга, както и това, че Градът на Слънцето на Висарион е също някакъв вид модел на еко-селище, там също се отдава значение на занаятите и творчеството, както и на обработването на земята. Между двете неща обаче има огромна разлика.

Споменатото беше и "сдружението" "Звънтящите кедри" заедно с другите две сдружения. Първо, това не е сдружение с нестопанска цел. Това е търговска фирма, разпространяваща кедрови продукти, и естествено – реализираща печалби. Второ – другите две сдружения нямат нищо общо с продажбата на такива продукти, нито пък "заставят" хората да си купуват и употребяват такива продукти. Напротив – имаше голяма конфронтация между сдружението и фирмата по определени въпроси, касаещи организирането на читателска конференция от фирмата миналата година, за която тя беше опредишила цена на билетите 28 лева. Това обаче си е право на търговеца.

Вестник "Родово име" е нещо отделно и се издава от фирма "Новата цивилизация", "Родната партия", която все още не е регистрирана, пък е друго нещо. На Вас Ви е пределно ясно, че от юридическа гледна точка това са отделни лица. Някои от читателите на Мегре участват като физически лица в

едно или друго сдружение, партия или пък са последователи на някаква религия може би – но всичко това си е право на отделната личност. За съжаление журналистката, направила филма, явно няма предсещо за тези неща и е нахвърлила всичко в един куп, като на всичко туй отгоре буквално е "произвела" различни пикантни новини. Сами разбирате, че от милиони читатели на Владимир Мегре, не може да хванеш един – който ти хрумне, и да припишеш негови думи едновременно на всички структури, инспирирани по някакъв начин от идеите в книгите "Звънтящите кедри на Русия". Явно се сформира нещо като движение или не знам точно как да го нарека, но то е все още в зародиша си. В зародиш е и първото еко-селище по модел "родово". Ако нямах къща – къде да живееш, ако не на палатка или някаква временна постройка, докато си я построиш? Защо да не използваш топлите месеци и да бъдеш на земята си – облагородявайки я с фиданки и други растения, преди да построиш удобно жилище! Нито един от хората в Славеиково няма намерение да живеят като отшелник или пък да се връща към представата ни за първобитно-общинния строй. Има изказване на някои хора във форума, че биха искали да живеят с възможно най-малко придобивки на съвременната цивилизация, но това са единици и то ще си е тежък личен избор.

Бих могла да ви дам още много информация по всички тези въпроси, но стана много дълго писмо и бих предпочела да го направя евентуално в личен разговор.

Бих желала също да настоявате пред Нова телевизия на следващата Ви среща в ефир, да бъде поканен и събеседник, запознат с така наречената "секта Анастасия" по-отдавна, за да може да отговаря на конкретни въпроси на зрителите, а не да стане като миналия път. Зрителите, които се обадиха тогава, имаха дори по абсурдни теории и от авторката на филма. Бих се наела дори аз да съм този човек, въпреки че по принцип не обичам публични изяви. До такава степен съм поразена от факта, че действителността може да бъде толкова изопачена и да бъдат манипулирани хората по толкова недостоен начин, че съм готова да преодолее притеснението си от камерата. Надявам се дотогава и Вие да си създадете обективно мнение по въпроса, въпреки голямата Ви ангажираност.

Ще се радвам да Ви съдействам по всякакъв начин, стига истината да излезе наяве. Желяз Ви всичко най-добро!

Виолета НИКОЛОВА

Никола ГИГОВ

Решението: Хей ме - наред пазара!

Търсеха Дельо под дърво и камък. Аскер напълни гората. Прерови баирите.

И точно тогава Дельо слезе с четата си, посред бял ден, в пазарен ден, наред Беловидово. Не стреля, не плаши хората, ала нека видят какво е безстрашие. Властта ще се стресне, аскерът ще се стресне и ще се върне в селото, а той пак ще улови гората.

Четниците знаеха Дельовата лудост - все с тая лудост разбива врага. И приеха лудостта му.

А той избра 40 свои юнаци и ги облече в най-каमतните комитски дрехи. Останалите ги пръсна по пусии - със заръка да вардят и да помнят знаците за стрелба, бой и отстъпление. Като слезе в Беловидово, пазарът секна и хората затаиха дъх. Идеха 40 комити, всичките в бели фустане, само Дельо в черни шалваре. Идат с бради и патрондаши, с пищови и пушки. Идеха като песен:

*Кога си Дельо пристигна
на сум, на среде пазарен,
агине редом седеха,
черноно кафе пиеха,
другине аптез зимаха.*

*Ага си Дельо видеха
врут си му диван станаха
и темане му даваха.*

КОСМОС ОТ МЪКА

Дельо се люто закани:

*христене да му не барат,
Гюлсюме да не развращат.*

Пазарът се стресна, агите се объркаха - къде е властта? Гони

михалю по горите. Нали му се ка-
неха жив да го хванат, резен по
резен да го режат и жив като че-
верме да го опекаат... Ето го - вър-
ви Дельо посред пазара, покланя

се, ръкува се, хората му сторват
път и теманета, а неговата храбра
стъпка вика: "Хей ме, на пазара
съм. Уловете ме!". Очите на бълга-
рите се впираха в него - страх и
възхита имаше в тях. А Дельо из-
вика, запя:

*В селоно имам три сестри,
в селоно имам две лели,
в селоно имам и майка,
в селоно имам и любе,
думате да ги турчите,
да ми ги не потурчите,
да ми ги не почърните,
че кога слезна в селоно
дете ще в майка поплака.*

Изпя законата си. Нещо небивало - закана в песен. И посред пазара. Но къде е кадията? Къде е властта?

Нейде из навалищата излезе Гюлсюме. Кой й е казал и кога е дошла? Тя вече не крие лицето си - отметна яшмака, свали фереджетото, засия с невестинска руба. А Дельо я наближи - пред очите на всички думите сами му се нареждаха в песен:

*Гюлсюме, вакло момиче,
кого е майка хранила
на Деля пушка да пукне,
на Деля сабя да махне.
Деля го куршум не фата,
Деля го сабя на сече.*

Изпука пушка. Кой стреля? Пазарът се разбяга. Знакът е даден:

"Петър Димков – добре познатият... непознат"

От стр. 1

Върху приноса на Петър Димков в медицината през втората половина на XX век са работили видните наши учени проф. д-р Миладин Апостолов, историк на медицината, и проф. д-р Стефан Тодоров, отговорен редактор на капиталния труд на Петър Димков "Българска народна медицина". Те и двамата са категорични - Петър Димков е най-видният представител на българската народна медицина през XX-то столетие и неин възобновител. Те също така подчертават, че най-голямото богатство на нашата народна медицина са билките и че техен най-голям познавач е Петър Димков.

Проф. д-р Стефан Тодоров посочва в предговора на отбелязания труд - "Билколечението представлява втората група методи, които авторът описва в книгата. Подобно на физиолечението той описва билколечението с голямо многообразие на лечебните растения, които нашата флора предлага. И това не е случайно: билколечението и физиолечението като две червени нишки ленти препасват цялата книга от началото до края".

Следователно в следващите редове няма да посоча въобще какво е писал Петър Димков за билките и билколечението, а само най-общото и то в съкратен вид в неговия предговор в посо-

ПЕТЪР ДИМКОВ – ТВОРЕЦ НА ДУХОВНИ БИЛКИ

Въпрос: Какво представляват те?

Отговор: Молитви и молитвени формули.

- Къде да ги намерим?
- В неговия молитвеник.

- Какво знаем за него.

- Завършил го е през 1979 г. тайно и брои 316 машинописни страници, назовал го е "МОЛИТВЕНИК за новия човек - творец на съдбата си." Имаме две негови съкратени публикации на издателство "Астрала" - първото от 1988 и второто от 2001 г. Съдържанието му е следното:

1. Беинса Дуно /Петър Дънов/ за молитвата - въведение от "Астрала"
2. Молитви за всеки ден през седмицата.
3. Молитви за изцеление на болни.
4. Братски молитви.
5. Формули-молитви, подпомагачи ни в живота.
6. Формули-молитви за изпълнение на добри

желания.

7. Формули-молитви против черна магия, обсебване, преследване от нечист и зъл човек, уроки, разваляне на черна магия, направена с живак.

8. Духовни песни.

9. Символи, понятия и тълкувания от новото учение.

10. Символи, понятия и тълкувания от Библията и Евангелието.

11. Символи, понятия и тълкувания от Корана.

12. Разни полезни и необходими знания.

13. Допълнителни указания за ориентиране в съдържанието на молитвеника.

Той съдържа към 170 молитви и молитвени формули. От тях 140 са дело на Петър Димков. Познаваме ги по това, че той поради своята изключителна скромност, не е посочил името си под тях, както е направил при другите създате-

чения труд и в главата "Билколечение /Фитотерапия/".

"Билколечението е възникнало като много важен клон на народната медицина и е усъвършенствано като наука. То е един основните методи, използвани през вековете от нашата народна медицина.

То е клон от природолечението и не трябва да стои откъснато от останалите природолечебни клонове: водолечение, лечение със слънце

и въздух, с физически труд, вегетариански режим на хранене и др., а трябва да върви ръка за ръка с тях.

Лечението с билки през последните десетилетия получи голямо разпространение в света. Билколечението винаги е имало своето значение при лечението на редица заболявания. И сега народната медицина е източник на създаването на нови лекарствени средства.

Своите лековити ка-

чества тревите запазват само 12 месеца. Ето защо всяка година трябва да се възобновява техният запас.

Пресните билки са по-лековити от сушените.

Билките или листата на мирисливите растения трябва да се събират млади, сочни и то по време на цъфтене. Пролетното събиране се счита за най-добро. То трябва да става в ясен сух ден, най-добре по гладне. Събраните листа трябва да бъдат чисти, сухи и неувяхнали.

Цветовете трябва да се събират по време на тяхното цъфтене, защото тогава са най-лековити. Ароматичните цветове не трябва да се събират преди изгрева на слънцето, а неароматичните се събират денем, след като е минала росата. Най-добре е да се сушат цветовете на умерена изкуствена светлина.

Семената и плодовете се събират, след като узреят напълно. Семената се пускат във вода и за употреба се оставя само тези, които потъват.

Кората, шишарките и пъпките е най-добре да се събират напролет, преди да поникнат листата.

При билколечението е в сила правилото: "Многого не винаги помага, защото 3-5 билки, майсторски подбрани, са често многократно по-полезни от една претрупана рецепта."

ли на молитви.

Ето за пример няколко молитвени формули:

Бог е в мен и Той прави аз да мога. За любовта няма не мога - Бог е любов. Амин.

Бог е в мен, пред мен и зад мен и аз след Него. И затова не ме е страх от нищо. Амин.

Бог е любов, Бог е мъдрост, Бог е истина и аз съм проявен израз на доброто и истината Му. Амин.

Ето и две кратки молитви:

Молитва преди започване на всяка работа:

Моля Те, Господи, изпрати Твоята милост и благословение върху нашите работи и ги придружавай с твоята помощ, та винаги всяка наша работа да започва и свършва благоудно за Тебе. Амин.

Молитва

за опасно болен:

Господи Исусе Христе, един Ти Човеколюбче, който си бърз в подаване на помощ заради молитвите на Света Богородица, скоро покажи твоята помощ към страдащия твой раб или рабиня /казва се името/.

Избави го от болестта и тежките страдания и го повдигни като лекар на лекарите във Всемира, за да съзнава и прославя непрестанно името Ти пресвято. Амин.

Молитвеникът вече е много търсен. Ползва се и при лечение, и за духовно укрепване и усъвършенстване.

Едно от най-важните и хубави неща в случая е, че хора, които са вникнали в творческия метод на Петър Димков, могат да творят духовни билки за себе си и близките на сърцето си.

И ПЕСЕН

връща се аскерът от гората - измъквай се към гората след сигналния изстрел. Дельо няма време за думи - две сини очи срещат две черни очи, пълни със сълзи - целуват се с очи. Какво ли я чака Гюлсюме - харем или смърт? Тя отметна яшмака и фереджето и ще плати за това. Но открито признаха любовта си.

Стоян улови за ръка Дельо и двамата - последни - се измъкнаха от пазара. След половин час Беловидово се напълни с турски аскер. Но Дельо бе вече в гората.

Загуби се Дельо

Чу се, че Дельо е пръснал четата, за да я спаси. Един арнаутин обрал бедни родопчани и Дельо извел четата на връх Костадин - най-сигурното скривалище. Там строил четата, казал, че я пръска, за да я спаси и определил бъдните явки. След това изкарал арнаутина-крадец пред строя:

- Ние не сме излезнали в гората - казал, - за да обираме бедните хора. Ходих чак в Македония и Албания, за да избира смели юнаци. Ала ти си крадец и посегна на бедните. Сега ще платиш.

Вързал го здраво за едно дърво и го изоставил. Нека съдбата реши - дали ще умре с бавна смърт или вълците ще дойдат през нощта.

- До идната пролет! - извикал Дельо и разпуснал всички. - Байрякът с още трима юнаци ще остане при мене.

С Дельо останал и Стоян.

А в това време преобръщаха наопаки като ръкавица село Беловидово. Търсеха го в обори, плевници, къщи, пещери, дървета. Но не хванаха нито един четник.

Избра Велики петък

С малка и подвижна чета Дельо държеше нащрек турския аскер. И така остана неуловим. Но какво ли ще стане в идната пролет?

Колко ли хайдушки години минаха? Докога Гюлсюме ще го чака? Годишите летят и двамата ще остареят. Кое да избере - нова пролет с нова дружина или бягство надалеч с Гюлсюме? Не искаше да измени на комитите, не искаше да изостави Гюлсюме.

- Избирам Велики петък, когато са разпънали Исус! Избирам деня на кръстните мъки. Тогава Беловидово е бяло, варосано, изчистено, с боядисани яйца. Хубав ден за нова дружина или смърт.

Стоян го запита:

- Войводо, кои места са ти най-драги?

- Връх "Света Неделя" с Манас-

тира, където е убит баща ми, където съм роден, израснал и кръстен. Връх "Костадин", където дадохме хайдушка клетва и се бихме до смърт. Връх "Светока", заради птиците, които кълвали очите на поробителите. Цяла Родопа ми е мила - това е земята на Момчил. Борят ли се заедно Родопа, Странджа, Пирин и Стара планина, България ще я има.

И песните обичам - чуя ли гайда, удари ли чан, понесе ли се глас и небето се разтваря - една песен е по-вечна от един живот.

- Войводо, народът изкара много песни за тебе, коя от тях ти е най-мила?

- Когато народът вкара в песни, там са най-големите почести. Първом ние пишем песните с бойните си пушки, после ги преписваме с кървавите си саби, после ги запомняме с вековните ни мъки, после ги пеем като знак за свобода. "Излеп е Дельо хайдутин" е най-милата ми песен. Не защото е за мене, а защото в песента има открит глас, силна закана, сигурна закрила и много, много обич. Високи и ниски тонове има в тая песен - върхове и пропасти като планината. Драго ми е да слушам тая песен отстрани като незнаен, но ми е драго и сам да я пея. И запя ли тая песен, дважд по-силен ставам.

От дълбоки мъки се раждат тия небесни песни. Еднъж казах на Гюлсюме, че искам да се венчаем. А тя отвърна, че я е страх - техните ходят в джамия, аз в църква, къде ще се венчаем? И от мъка, че ни делят пропасти сърцето ми роди простичките думи:

Поп във джамия ще вкарам,
в църква-джамие венчаем
и Гюлсюме ще си взема.

По тия думи Гюлсюме разбра всичко. Обичта ни излезе по-горе от църквата и джамията. А песните още по-горе. "Твоя съм, Дельо, веќеки!" - ей тия думи нося в гората.

Но не каза на малката чета какво бе решил за Велики петък.

ДУХОВНОТО ЛЕЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ

инж. Васил
КАНИНСКОВ

1. УВОД

1.3. Последната част на вече отегчителния УВОД

Все по-често редица историци, учени и "недоучени" започват напоследък да изтеглят датата за създаване на Славяно-Българската държава, 681 година, все по-назад и по-назад. Разбира се, тя като дата в учебниците по история ще си стои още много дълги години - защото лесно се пише грешна история, но много трудно, почти невъзможно е да коригираш грешката с истини. Ние няма да правим корекции на исторически дати и събития, защото те трябва да бъдат в съвсем друг, нов вид, само ще се занимаем малко с... овощарство. Макар някой вече да съжалява, че си е похарчил парите за подобен вид "глупости" в книжката, нека не избързва със своите съждения.

Когато един човек, средно грамотен, но трудолюбив, се занимава с отглеждане на плодни дръвчета, често се сблъсква с един проблем. Този проблем, така да го наречем, е свързан с дълголетие, здравината и плодотдаването на дръвчетата, били те череши, ябълки, дюли, круши и т.н. Как си ре-

шава проблема човекът овощар, който може и да не е специалист? Просто си избира една млада фиданка - дръвче "дивачка" от желани вид и с подходящи съвсем елементарни пособия, най-често ножче и лико, присажда един или няколко, пак подходящи, т.нар. калема върху определено място на фиданката. Този процес се нарича облагородяване, присаждане, ашладисване и т.н., като винаги целта е от силната фиданка - "дивачка", чрез калемите да израсте в бъдеще едно хубаво, плодоносно, с качествени плодове и устойчиво на разни климатични условия дръвче. И ти, уважаеми Читателю, бъди сигурен, че почти всеки един плод, който си хапваш, купен от магазина, все е отгледан и получен от дръвче, с което е извършена горната процедура. Но, както при всяка една работа, и тук, при присаждането, има една-две тънкости. Първата, основна е: 1. **Върху фиданката от даден вид може да се присаждат калеми, взети от дръвче само от същия род, сорт и вид.** Втора, поддържаща: 2. Постоянно да се почистват в началния период на растеж на облагороденото дръвче избиващите "диви" леторасли.

А сега да се върнем върху историческата тема за създаването на Българската държава. И, колкото и да се прис-

миват учените историци на предложената от нас аналогия, те никога не ще бъдат в състояние да я оборят. И колкото и да му се иска на някой да няма Народна Медицина - Тя все ще си съществува даже и когато него го няма. По простата причина, че създаването, съществуването и бъдещето на България се подчинява на Един естествен природен процес, извършван се под вещото ръководство на Майстор-овощар. Този Майстор-овощар не е окичен с царски, благороднически и министерски титли, но винаги безотказно си е вършил и върши работата - грижи се за България и българите, както и тяхното облагородяване. Независимо от неприемливите за част от нас факти, че в процесите на облагородяване има и немалко болка и страдание.

Неоспорими са историческите данни, че върху днешните български земи е живеело от дълбока древност мест-

но високо културно население, наречено Траки. Тези същите траки са притежавали технология по металолоене и металообработка за изработване на съдове, украшения и пособия за бита, които тогавашните народи, по-точно племена, населяващи континента Европа, не са и сънували. Това вече със сигурност се знае и с него се гордеем зад граница, с изложби, всеки един наш "държавен глава". И като че ли историците знаят само това за Траките. За тях е само нелепа легенда съществуването на Орфей, някой път забравят, че и Спартак, който разклачи основите на могъщия Рим, е тракиец. Никъде не се и споменава, нито пък се говори, че траките никога не са били нито под римско, нито под гръцко владичество. Все пак, кои са траките, от кое първобитно племе, уважаеми историко, се пръкнаха? Откъде придобиха тази огромна култура, тези

погребално-ритуални обичаи? ...Мълчание! За знанията в областта на медицината ще говорим малко по-късно. Сега започва по-интересната част от нашата приказка, в която се говори, че траките съществуват от 60 века и са първият клон от българите - древни семити, останали в днешните земи на България!

Славяните по исторически данни идват почти или малко преди разпадането на Великата Римска Империя. Но и тук има една малка подробност: тези, които се установяват по земите на днешна България и по Балканския полуостров, малко се различават от другите "славянски племена". И, сякаш по иронията на историческите приумици, траките, които не са търпели никакво владичество и заробване, си заживяват задружно с новодошлия - Слав-Ян-Ин. Вече стана въпрос за славянина - човек славещ двете велики енергии във Всемира - положителната Ян и отрицателната Ин във всепоглъщащата Ки. Не ни ли напомня това много на поставяне и прихващане на калем във фиданка-дръвче. Малко по-късно се появява още един калем - Аспаруховите български и те, сякаш подиграващи се на тогавашните "варварски" обичаи да воюват с всеки и всичко, се прихващат мирно към дръвчето - за да стане не много по-късно То едно мощно дърво, наречено България. Ако

все пак съществува историк, който се съмнява в гореканзаното, нека се опита да присади върху слива, примерно, тиква. А ние ще напомним още нещо: векове наред Римската империя се е опитвала да покори Траките - винаги безуспешно. Идва определена брой славянски племена с много по-несвършени войнски умения от Рим и... Траките сякаш им се подчиняват. След броени векове идват т.нар. прабългари, местното население от славяни - за траки почти нито дума от историците (!) - влиза в съюз с Аспарух и безусловно му се подчинява. Реалните исторически данни говорят, че клонът на Аспаруховите български е бил малоброен. Да пресметнем сами: на днешните български земи през река Дунав стъпват 100 български рода, нека всеки род е наброявал от 800 до 1200 души. Колко е общият брой? Максимум 120 000 (сто и двадесет хиляди) мъже, жени, деца и старци! Колкото и войнствени да изкарват историците "прабългарите", те по никакъв начин не биха могли да подчинят и със сила да наложат на местното милионно Славяно-Тракийско население своята воля. За всеобща историческа почуда, Аспаруховите български от рода Дуло все си поставят във вековете начело на Българското царство царя все от тези малобройни 100 рода, без да полу-

На стр. 10

Рецепти за природно лечение на Петър Дънов

РАК

1. Когато чувствата на хората станат противоположни на ума, влизат в стълкновение, когато мислите станат егоистични, се образува ракът - индивидуализира се клетката, не се подчинява на общия закон на организация, иска да води самостоятелен живот - това са раковите образувания. Първо трябва да внесете хармония между мислите и чувствата си. Понеже чувствата ви са подтиснати, ще ги освободите първо тях. Ще обикнете хората. Ще им вярвате, ще посещавате болни, ще обиквате чужди деца, като свои.

2. Ще се излагате на слънце, ще правите сутрин слънчеви бани до 11 ч. на обед. Пийте само гореща слънчева

вода, т.е. вода топлена на слънце.

3. Да не се яде месо. Ще ядете всеки ден сутрин, обед и вечер печен или суров кромид лук. Суровият лук също предпазва от рак.

4. Вземат се корени от кукуряк, набождат се в една леко издълбана ябълка и така заедно се изпичат във фурната. След това корените се изваждат от ябълката, варят се и тази отвара се пие 3 пъти дневно.

5. Дишайте дълбоко.

6. Виолетовият цвят действа лечебно при рака. Ето защо, човек трябва да има в стаята си виолетови цветя и предмети. Например си сложете виолетови завеси, носете виолетов шал, виолетови украшения и т.н.

Беинса Дуно

ЧИСТАТА ХРАНА И ЧИСТИТЕ ТЕЛА ПОМАГАТ ЗА ЧИСТОТАТА НА ПОМИСЛИТЕ

Здравословни питки

Тези питки могат да се приготвят всеки ден, вместо ябълка, които се продава в магазините. В тях няма мая, вредна за организма. Предлагам ви рецепта, лесно изпълнима, много полезна, на принципа на „прясната пита“, но видоизменена. Липсват млякото и содата, който също не са за предпочитане.

Ето рецептата:

1. Брашно - тип 350, 750, 1185 или друго, но не и тип 500.
2. Малко трици (по желание).
3. Сол.
4. Поправки, като чубрица, кориандър и други (по желание може и без тях)
5. Вода (леко затоплена)
6. Семенца - лен, сушам, мак, белен суров слънчоглед и други (по желание, но с тези е най-вкусно)

Начин на приготвяне:

В дълбок съд, по възможност стъклен или глинен, се слага брашното и след това другите продукти. Накрая се прибавя водата. Замесва се тесто, но не се меси много. Леко се намазва с олио тавата и се правят от тестото малки питки, които леко се сплескват, като се редят в тавата. Пекат се 20-30 минути, може и по-малко, ако предварително е загрята фурната. Трябва да се зачервят, а и вие сами ще разберете, когато се опекаат.

На същия принцип се правят и сладки питки, но вместо сол се слага мед или фруктоза (плодова захар), може и нерафинирана захар. А подправките са сладки, като канела, ванилия и т.н., по желание, също и кокосови стърготини, чието масло придава приятен вкус и

аромат. Вътре в питките може да сложите орехче или стафидка.

Могат да се правят питки с комбинация от различни брашна: типови, ръжено, царевично, от нахут и т.н. Могат да се прибавят и овесени ядки, както и различни кълнове.

Искрено се надявам тези рецепти да са ви от полза, както са за мен и моето семейство.

Моля ви, хора, стремете се към максимално естествени храни и правете преходи в менюто си. Пазете си здравето, за да не търсите начини за лечение.

Чистата храна в чистите тела помага за чистотата на помислите!

Бог е с нас и ще ни помага!

С обич:
Катя НИКОЛОВА

РАСТЕНИЯТА ЗА РОДОВОТО ИМЕННИЕ

Род Топола - Populus

Листата на видовете от този род са последователно разположени, а цъфтежът е преди или едновременно с разлистването. Цветовете са еднополови, двудомно разположени, събрани в реси. Плодът е кутийка с дребни семена, снабдени с власинки, които предизвикват алергични реакции при някои от хората. Поради това за препоръчване е да се засаждат мъжки екземпляри.

В природата тополите растат покрай реките и на места с добро овлажняване на почвата. Ценят се заради бързия рас-

теж, формата на короната, есенното обгаряне на листата, сравнително добрата устойчивост на замърсен въздух, голямото количество аромат-

ни вещества, които се отделят от младите листа и пъпките на някои видове, и заради сравнително високата им фитонцидна активност.

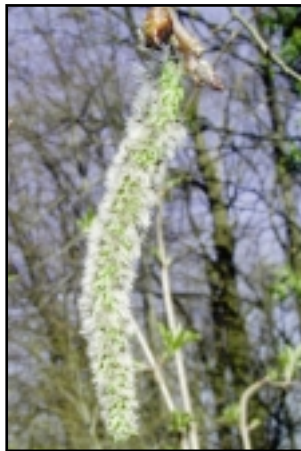
В народната медицина запарка от пъпките от тополите се използват за лечение на подагра, ревматизъм и ишиас, като откашлящо средство при възпаления на дихателните пътища, при недостатъчно или болезнено уриниране, при увеличаване на простатата, при хронично възпаление на пикочния мехур и др.

Начин на приготвяне на запарка – 2 чаени лъжички пресни или изсушени пъпки се заливат с 2 чаши вряла вода, след 30 min запарката се прецежда. Дозата се изпива за един ден. (по А. Обретенов и Д. Обретенова, 2002 г.)

Трепетлика (осика) – Populus tremula L.

Този вид достига височина 30-35 м и дебелина до 1 м. Стъблото е право, покрито с гладка сивозеленикава кора в млада възраст и със силно напукана кора при старите дървета. Короната е яйцевидна или закръглена, рядка. Младите клонки са зеленикавокафяви и лъскави. Пъпките са лъскавокафяви, лепкави, до 1 см дълги и заострени. Цветните пъпки са по-едри от вегетативните и заоблени. Листата са дълги 5-12 см на удъжените клонки и 3-5 см на скъсените. Формата им е почти кръгла, с късо заострен или тъп връх, едро, тъпо и неравно назъбени. Листната дръжка е странично сплесната, поради което листата трептят и при слаб вятър. Мъжките реси са дълги 15 см, а женските - по-къси (5-6 см). И двата вида реси са силно мъхести. Трепетликата цъфти найрано от всички тополи през (март - април) преди разлистването, а плодовете зреят през май - юни. Плодоносенето започва от 8-10 годишна възраст. Кълняемостта на семената е висока, но се запазва само няколко дни.

Размножава се чрез семена и коренови резници, тъй като стъблените резници не се вкореняват.

През първата година фиданката от семенен произход достига малка височина, но през следващите години прирастът ѝ е към 1 м годишно.

Разпространението на

трепетликата е обширно - ареалът ѝ обхваща почти цяла Европа, Северозападна Африка, Югозападна и Централна Азия, Сибир, Китай и Япония. У нас се среща из цялата страна от около 200 до 2000 м.

Трепетликата е вид с ценни в екологично отношение качества. Има добра приспособимост към почвените условия, най-добре расте върху леки, проветриви, плодородни и с добро овлажняване почви. Не понася тежките глинести, сухи и мочурливи месторастения. Изисква места с по-висока атмосферна влажност. Силно студоустойчива е и изключително светлолюбива.

Кореновата система на трепетликата е плитка, като дава голямо количество коренови издънки. Растежът по височина е бърз още от млада възраст, като към 50-годишна възраст достига 25 м височина. Дълговеността на този вид обикновено е 60-80, рядко 100-150 години, но в градски условия тя намалява още. Цени се заради правилното цилиндрично стъбло с гладка зеленикава кора, ефектното есенно обгаряне на листата в жълто до оранжево-червено и бързия растеж.

Сива тополя – Populus x canescens Sm.

Представява естествен хибрид между бялата тополя и трепетликата. Достига 30 м височина, като образува яйцевидна корона, съставена от дебели разклонения. Кората в млада възраст е сива и гладка, а по-късно дълбоко напукана. Младите клонки отначало са окосмени, а по-късно голи. Листата са променливи по форма, като в едни случаи наподобяват на листата на бялата тополя, а в други - на трепетликата. Листата по удължените клонки са триъгълнояйцевидни, слабо наделени и неправилно назъбени, окосмени от долната страна със сиви власинки. Листата по скъсените клонки са закръглени или яйцевидни, неправилно вълновидни и голи.

Цъфтежът е през март-

април. Мъжките реси са сиви, с дължина до 10 см, а женските реси са зелени и дълги до 10 см. Плодовете (малки зелени кутийки, събрани в реси) узряват през май-юни.

Разпространението на сивата тополя обхваща Средна и Южна Европа и Югозападна Азия. У нас се среща рядко до около 1000 м н.в. и участва в състава на крайречните върбово-тополови съобщества. Сивата тополя е вид с голям екологичен диапазон. Светлолюбива и студоустойчива е. Расте добре върху бедни пясъчливи почви, като понася и засоляване. Отличава се и със сравнително висока сухоустойчивост. Образува коренови издънки и лесно се размножава със зрели резници. Дълговеността ѝ е 100 и повече години.

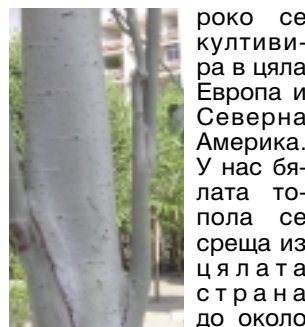
Бяла тополя (Кавак) – Populus alba L.

Достига височина 35 м и 2 м в диаметър. Короната е закръглена, рядко пирамидална. Кората на младите стъбла е сиво-безникава, гладка, а на старите стъбла - почти черна и грубо, дълбоко напукана. Едногодишните клонки и пъпките са окосмени с бяла паяжинеста пльст. Листата върху удължените клонки са 3-5-делни, неправилно назъбени, 4-12 см дълги, младите окосмени от двете страни, а старите само отдолу. Листата по скъсените клонки са закръглени до яйцевидно форма, с едри, тъпи зъбци, окосмени отдолу. Мъжките реси по време на цъфтеж са 3-7 см, а женските - до 12 см. Цъфтежът е едновременно с разлистването, а плодовете узряват много бър-

зо, в течение на една седмица, през април-май. Плодоноси от 10-15 годишна възраст.

Ареалът на бялата тополя обхваща почти цяла Европа, Северна Африка, Югозападна и Централна Азия, Китай и Япо-

ния. Широко се култивира в цяла Европа и Северна Америка. У нас бялата тополя се среща из цялата страна до около 1000 м н.в., край реките, като участва в състава на крайречните заливни

растителни съобщества заедно с някои видове върби. Настанява се върху алувиални почви с добро овлажняване. Тя е светлолюбива, издържа зимните температури на нашата страна, като същевременно показва и известна жароустойчивост.

Бялата тополя е бързорастящ вид. Към 30-40-годишна възраст достига 25 м височина, към 70-годишна - 30 м, а дълговеността ѝ е 300-400 години. Кореновата система е плитка, като при отсичане дава коренови издънки. Укореняването на стъблените резници е трудно.

Цени се заради белезникавата кора и сребрилата окраска на короната, както и заради бързия растеж.

Черна тополя - Populus nigra L.

Черната тополя представлява дърво до 30 м високо (рядко до 40 м), с широка корона и диаметър на стъблото до 3 м. Кората на старите дървета е дълбоко напукана и тъмносива. Младите летораста са цилиндрични, отначало жълтеникави, а по-късно сиви, голи и лъскави, с кръгли лещанки. Пъпките са заострени, при разпукване напролет - лепкави и ароматни. Листата са 5-10 (15) см дълги, яйцевидно-триъгълни до ромбично-родълговати, със силно удължен връх, а по периферията са тъпо назъбени. Върху скъсените клонки те са почти триъгълни, късо заострени на върха и със заоблена основа. Цветовете са събрани в реси, които са разположени двудомно. Мъжките реси са с червени прашикови торбички и дължина до 10 см, а

женските - зелени, с дължина 5-6 см и след опрашване нарастват до 10-15 см. Цъфтежът е преди разлистване, през февруари-април, а плодовете узряват от май до началото на юни. Плодоноси

ежегодно и обилно от 8-12 годишна възраст.

Разпространението на черната тополя обхваща Средна и Южна Европа, Западна и Централна Азия, Западен Сибир. Расте по бре-

говете на големите реки. У нас този вид се среща из цялата страна до 600-700 м н.в., като образува крайречни съобщества заедно с бялата тополя и някои видове върби. Изисква дълбока и влажна почва, но издържа и на по-бедните и сухи месторастения, както и на по-продължителни заливания. Тя е силно светлолюбив и студоустойчив вид, като издържа удовлетворително и на замърсяването на въздуха. Цени се заради бързия растеж и красивото жълто есенно обгаряне на листата. От черната тополя са описани различни форми, някои от които се приемат и като отделни видове.

А). Пирамидална (италианска) черна тополя. Дърво с височина 25-30 (35) м и тяс-

на пирамидална до почти колоновидна корона. Кората на старите дървета е тъмносива до почти черна, рано и дълбоко напукваща се. Листата са ромбични върху скъсените клонки, а върху удължените - ромбични или широкотриъгълни, с късо заострен връх, дълги 6-7 см. Култивират се предимно мъжки екземпляри. Силно пластична тополя е, която може да

се отглежда при различни климатични и почвени условия, светлолюбива е, студоустойчива, но в по-малка степен от черната тополя, възискателна към влажността на почвата, по-добре понася сухия и горещ климат, ветроустойчива е.

Б) Белокура черна тополя. Короната е тясна, пирамидална, а стъблото е покрито с гладка, късно напукваща се кора. Листата са удължено-яйцевидни до елиптически с клиновидна основа. Най-добре се развива на леки почви с близки подпочвени води. Изисква по-топъл климат.

И двете форми на черната тополя (италианската и белокурата) се отглеждат широко в нашата страна. Произходът им не е точно установен, но най-вероятно водни началото си от Средна Азия.

Втора притча

Отишли четирима братя на гроба на баща си, умрял преди много години, за да почетат паметта му. Поискали братята да разберат дали баща им е в ада или в рай. Всички едновременно поискали душата на баща им да се яви пред тях и да разкаже как се живее в онзи свят.

И пред братята се появил в чудесно сияние образът на бащата. Учудили се братята, възхитили се на чудесното видение, а когато дошли на себе си, попитали: „Кажки, татко наш, в рай ли е твоята душа?“

„Да, синове мои - отговорил баща им, - моята Душа се наслаждава на чудесния рай.“

„Кажки ни, тате - продължили да разпитват братята, - къде ще попаднат душите ни след смъртта на нашите тела?“

Тогава бащата задал на всеки от братята своя въпрос: „Кажете, синове мои, как оценявате своите земни дела?“

Братята отговорили поред. Най-големият син казал:

„Аз станах голям военачалник, тате. Защищавах родната земя от враговете. Не стъпи на нея вражески крак. Никога не съм обиждал бедните и слабите, постарях се да опазя своите войници, винаги почитах Бога. Затова се надявам да попадна в рай.“

Вторият син отгово-

ПЛАНЪТ, ПО КОЙТО СЕ УПРАВЛЯВА ЧОВЕЧЕСТВОТО ПОВЕЧЕ ОТ 6000 ГОДИНИ...

ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА ОТ АНАСТАСИЯ НАЙ-ХУБАВОТО МЯСТО В РАЯ

рил на баща си: „Аз станал известен проповедник. Говорех на хората за доброто. Учех ги да почитат Бога. Достигнах високи звания и върхове между себеподобните си. И затова се надявам да попадна в рай.“

Третият син отговорил на баща си: „Аз станах известен учен. Измислих много приспособления, които облекчават живота на хората. Построих много хубави съоръжения за тях. Когато пристъпвам към строителство, винаги отдавам дължимото на Бога. Споменавам Неговото име и Го почитам. Затова се надявам да попадна в рай.“

Най-малкият брат отговорил на баща си: „Аз, татко, се грижа за овощната и за зеленчуковата градина. Изпращам на братята си плодове и зеленчуци от прекрасната градина. Старая се да не върша постъпки, неудобни Богу. Затова се надявам да попадна в рай.“

Тогава бащата отговорил на синовете си: „Душите ви, деца мои, след телесната смърт ще бъдат в рай.“

Изчезнало видението

на бащата. Минали години, братята умрели и душите им се срещнали в райската градина, но сред тях не била душата на малкия им брат. Тогава тримата братя започнали да викат своя баща и когато той се появил в чудесното си сияние, го попитали: „Кажки ни, татко наш, защо душата на най-малкия ни брат не е сред нас в рай? Вече минаха сто години според земното изчисление, от както говорихме с теб при гроба ти.“

„Не се безпокойте, синове мои, и най-малкият ви брат е в райската градина. Сега не е с вас, защото в този момент общува с Бога“ - отговорил бащата на синовете си.

Минали още сто години и братята отново се срещнали в райската градина. Но малкият брат пак не бил сред тях. И братята отново започнали да викат своя баща, а когато той се появил, попитали: „Минаха още сто години, но нашият брат не дойде на срещата ни. Никой не го е виждал и в райската градина. Кажки, тате, къде е най-малкият ни брат?“

И бащата отговорил на тримата си сина: „С Бога общува вашият малък брат, та затова не е сред вас.“

Тогава тримата братя започнали да молят баща си да им покаже къде и как малкият им брат общува с Бога. „Погледнете“ - призовал бащата синовете си. И те видели Земята, а на нея най-прекрасната градина, която малкият им брат отглеждал по време на живота си. В чудесната земна градина техният подмладен брат обяснявал нещо на детето си. Наоколо домакинята красавица му жена. Учудили се братята и попитали баща си: „Нашият брат е все така в земната си градина, а не в райската като нас. За какво е виновен пред Бога? Защо не умира тялото на малкия ни брат? Измина не едно столетие според земните изчисления, а ние го виждаме все така млад. Да не би Бог да е променил вселенския ред?“

Бащата отговорил на тримата си сине: „**Бог не е променил вселенския порядък, сътворен**

изначально в хармония велика и вдъхновена любов. Не един път умира тялото на вашия брат, но най-доброто място за душата е в райската градина, която е сътворена със собствените ръце и душа; както за любещите майка и баща най-прекрасното нещо е създадено от тях дете. Следвайки Божествения порядък, душата на вашия най-малък брат трябваше да попадне в райската градина. А щом тази градина е на Земята, душата се въплъщава веднага в новото си тяло в милата й земна градина.“

„Тате - продължили братята, - ти ни казваше, че нашият малък брат общува с Бога, но ние не виждаме Бога да е до него в градината му.“

Бащата отговорил на синовете си: „Вашият най-малък брат, синове мои, се грижи за Божиите творения - дърветата, тревата - именно те са материализираните мисли на Създателя. Докосвайки се до тях с любов и осъзнатост, вашият

брат по този начин общува с Бога.“ „Кажки ни, татко наш, ще се върнем ли и ние на Земята в телесен облик? - попитали синовете и чули неговия отговор: „Душите ви, синове мои, сега пребивават в райската градина. Те могат да получат земен облик само, ако на Земята някой сътвори за вашите души градина, подобна на райската.“

И братята възкликнали: „За чуждата душа не се създават с любов градини. Ние сами, получавайки тяло, ще направим райска градина на Земята.“

А бащата отвърнал на синовете си: „Такава възможност вече ви беше предоставена, синове мои.“

Бащата понечил тихичко да си тръгне, но тримата братя отново възкликнали и попитали баща си: „Татко наш роден, покажи ни твоето място в райската градина. Защо се отдалечаваш от нас?“

Бащата се спрял и отговорил на синовете си: „Погледнете! Ето, в градината, редом с вашия брат, цъфти клонеста ябълка. Под ябълката има малка люлчица. В нея размърда ръчичката си прекрасното телце на младенеца. В него живее моята душа. Та нали тази прекрасна градина започнах да я отглеждам аз...“

„Родовата книга“, Владимир МЕГРЕ

ДУХОВНОТО ЛЕЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ

От стр. 8

чат какъвто и да е протест или бунт от многобройните славяни! И това отклонение си беше на мястото, а сега да се върнем при Първия клон древни българи, наречени траки. Ние им даваме истинските наименования: „Благ-ари“, „благ“ или „благ българи“. И тяхното съществуване, израстване и оцеляване във вековете на мрак свързваме с Посветения Орфей. Орфей и неговото духовно учение, приело по-късно наименованието Орфизъм. (За повече подробности - „Духовните учения и българи“, изд. 1999 г., Топ прес - Троян) Няколко реда за тях, приблизителна извадка от посочената книга: „В онези далечни времена благите българи-траки постигат високи нива на развитие в обществения начин на живот и изкуство. Те са миролюбиви, владеят тайните на природните стихии, вярват в преражданията и задгробния живот, познават билките, лекуват с музика, билки и... минерална вода.“

Но по-важното за нас са изработените в онези времена от тракийските майстори, наред с тайнствените тракийските конници, няколко човешки фигури върху плочка от метал-

на сплав или камък. Изображения съвсем близки по изработка до релефа на Мадарският конник. Тук с увереност можем да твърдим, а това и археолозите го показват, че гореспомнатите метални или каменни плочки са често срещани находки при разкопки в исторически обекти от този период - т.е. не говорим за единичен екземпляр. Нито пък ползваме нематериални, несъществуващи форми с надсетивни методи за заблуждение на „широката публика“ от невежи, жадно отворили очи, болни българи. Нека погледнем една от вече прословутите плочки! На нея е изобразено семейството на Тракийският лечител Асклепий (Ескулап). Предварително авторът се извинява за „погрешените“ тракийски имена.

Асклепий е баща на лечителското изкуство. До него е съпругата му Афионе. Тя, Афионе, е богиня (по обясними причини всички са обожествени - б.авт.) и закрилница на билкарите и аптекарите. Дъщери: по-голямата, Панахея, е богиня и закрилница на „биолечителите“, по-късно от това име идва Панацея - универсален лек за всички болести. По-малката се нарича Хигия и лекува с минерална вода. По-късно и нейното име е променено в Хигиена, свързано с чистота посредством измиване. Стигаме и до двамата братя: Яхо, който лекува с масаж, и Телесфор, който лекува с гимнастика. Явно върху този семеен портрет няма какво друго да добавим, освен едно - че почти всичките видове лечители и начини за лечения са на едно място - буквално в едно

неделимо семейство. Неделими: от една страна - лечител, билкар, аптекар и „биолечител“ - и равно поставено от друга - минерална вода, масаж и гимнастика. Чудно е как траките са могли да го измислят? Но явно не само са го измислили, а и векове наред са го практикували. Съвременната българска медицина може ли да се похвали с такова „окомплектоване“? Но сякаш нещо липсва в семейния портрет на Асклепий? Храната, определен вид храна като лекарство! Празнотата в картината е запълнена от... Славяните. Те отглеждат пчели - владеят това древно изкуство и са приготвяли, познавали и ползвали меда и медните продукти за храна и с лечебна цел. И е естествено нетърпеливият читател да възкликне: а българите какво са дали? Не остава нищо друго, освен по необходимост да са били добри хирурзи - все пак Аспаруховите българи, от рода Дуло, с векове все са воювали и едва ли са били невежи в обработването и зашиването на прорезни и прободни рани! Те са извършвали такива сложни операции и манипулации като трепанация на черепа, ампутация на крайници, и имунизация срещу бяс! Сякаш уважаващият

себе си читател се замисли! Но не така са се замислили древните гърци. Верни на своя характер да преиначават историята и да прекрояват боговете към тяхната митология, не закъсняват да обявят на света за лекаря на всички времена от дълбока древност... Хи-практикували. Съвременният исторически факт да е, че Хипократ е ученик на Трака Асклепий. И сега дипломираните медици, когато се изпъчат с диплома и кажат, че са положили Хипократовата клетва, е добре да знаят, че има едни други закони и „клетви“, много по-точни и истински - тези на Тракиец-Българин, Бащата на Медицината - Асклепий. Може би и малцина знаят, че емблемата на съвременната фармация - змия, увита около пръчка или чаша - идва от древните елени, а пък те, пак, са взаимствали от нашите прадеди - траките!

Има още много неща, които могат да се напишат, например как, когато римските легиони неколккратно идват да подчиняват траките на Рим, все си тръгват безславно, без да са участвали в сражения - просто не им понасят местните храни и напитки и получават от тях страхотни видения. Как в по-късните векове войските на бляска-

ва Византия, когато тръгнат към Хемус да разрушават Българската държава, все страдат от чревни разстройства. А една постра армия е наполовина армия - това го има в писмените Византийски хроники и т.н.

Сега е време да зададем един въпрос, общ за медици и историци: къде почитват костите на българските владетели - ханове и царе, които са били начело на Българската държава във вековете? Моля, не бързайте с отговорите си! Съвсем спокойно можем да ви отговорим, че няма да ги намерите. Няма да намерите нито гробовете, нито костите... нищо. Най-много, ако се поровите в ревностната памет на народа, да стигнете до наименования на местност или вече несъществуваща постройка, където се говори, че тук е починал едн кой си хан, владетел или цар. Това, уважаемии медици и историци, не ви ли намиришава един интересен факт? Факт, който красноречиво говори, че древните българи от рода Дуло са познавали реално... безсмъртието!?

След заключението, в следващата глава, ще отделим малко, но заслужено внимание на българските лечители.

Обичам лятото! Обичам празниците през лятото!

Един от тях е Еньовден.

Чества се всяка година на 24 юни.

В народните представи на този ден се бележи лятното слънцестоене. От този ден слънцето започва бавно да умира и годината да клони към зимата: "Еньо си наметва кожуха и върви за сняг".

На този ден ще направя това, което повялява народната традиция.

Както го изисква обичаят, ще стана рано. Искам да видя изгрева на слънцето, "играещото и трептящо слънчице, окъпало се в жива вода", за да бъде здрава през цялата година!

Ще обиколя боса земята на фермата ни. Ще погала растенията в лехите, овошките, лозите.

В зората на умиращото и раждащото се слънце ще си набера различни треви и билки, защото тогава е най-голяма лечебната им сила, която ще изчезне с изгрева... Ще си набера лавандула - този древен символ на любовта и чистотата, мащерка - да прогонва меланхолията, която ме навещава от време на време, дива мента - за нейния охлаждащ и освежаващ аромат! А пък цветето и билката "еньовче" ще си откъсна от друма на фермата ни. Години наред си расте на едно и също място и много ни радва.

Ще си уشيا чудно

ПРАЗНИКЪТ

ухаеща билкова възглавничка!

На този красив празник ще се изкъпя в реката, тъй като водата там е лечебна. Нали преди мен слънцето се е къпало в нея.

Ще събера момите от селото. Те ще дойдат с китка цвете, завързана с червена панделка и също набрана преди изгрев слънце. Ще отидем на черква. Свещеникът ще отслужи служба за здраве и благоденствие.

Момите ще пуснат китките в менче с вода. Свещеникът ще освети водата, после ще вади една по една китките. Ще им ги раздава, а те

ще изричат наум най-съкровени мечти, с надежда

дата и вярата, че ще се сбъднат.

На този ден ще дам покой на душата си. През цялото време ще мисля за най-близките си и обичани от мен хора с голяма любов.

Ще мисля само добри неща за приятелите си.

Ще простя на хората, които волно или неволно са ме наранили. Ще се опитам да туря кръст на нещо неправилно, несправедливо и лошо...

Така ще пречистя и душата си!

Но... празникът все още продължава... Затова по-нататък ще постъпя така, както сърцето и душата ми диктуват!

Ако това, което току що прочетохте, ви харесва, направете го и вие!

Еньов ден е!

Мария СТОЯНОВА,
Бачково

ПРИТЧА

Вървял Учителят на Бялата ложа със своите ученици. По пътя срещнал Учителя на Черното братство с неговите ученици. Учителят на Черната ложа поздравил:

- Няма Бог!

Учителят на Бялата ложа отговорил:

- Няма Бог! - и след

това всеки продължил по пътя си.

Учудени, учениците на Бялата ложа попитали Учителя си защо така е отговорил, това противоречало на тяхната вяра. А той им отговорил:

- Бог е в хармонията! В споровете и караниците Любовта я няма.

Молба към Твореца

Много кал си оставил у мене,
о, Творецо, със своята ръка.
Тя е мъка за мене и бreme,
че се рони троха по троха.

Все се питам, защо от трохите
ти на мене обилно си дал,
та сълзите напират в очите
и обливат свещената кал?!

Всеки миг все очаквам смирена
да се свърши свещената кал,
че чуплива, ронлива и тленна
ти от нея творба си създал!

Колко крехко е всичко у мене!
Колко мъка... и колко печал...
Аз те моля сега на колена
не прави Ти човека от кал!

Йорданка ДЖЕЛЕПОВА

В кутия от кибрит

А коварството като бесен ураган
бушуваше безмилостно навред
и хората под тежкия му ятаган
живота виждаха го черноглед.
Но не коварството бе тъй опасно
страхът - изменник, лицемер прикрит,
държеше тук хорските души той властно
в малкия си джоб, в кутия от кибрит!

Николина АЛЕКСИЕВА, София

Ритмичното тиктакане на часовника бързо отмерва изтичащото време.

За мен обаче сега този ритъм е досадно протяжен. Забързана, понесена от вихъра на задълженията, най-често натрапен ми от света, в който живея, и днес аз в напрегнато темпо свърших всичко планирано. Сега поглеждам често часовника до следващата задача, а то - времето - се разтяга до безкрайност. Вероятно в такива мигове започва **пътят към себе си**.

От малки матрицата ни грабва и ни оформя по установения калъп. Някой се измъква от нея - и ето - отровен, оклеветен и какво ли още не. Сократ, изпива послушно чашата с отрова, защото знае, че вече е направил пробив в шаблона - пробив, започващ от умове и сърцата на хората. Не е писал.

ПЪТУВАНЕ КЪМ СЕБЕ СИ

Няма нужда. Такъв пробив се помни. Едва ли е бил първият, а не е и последен. Във всяко поколение се появява някой, който не желае да мисли за секундите с пренебрежение. Но, ще кажете, днес сме толкова забързани, че едва ли някой би си позволил да помисли с пренебрежение за изтичащото като морски пясък през разтворените ни пръсти време. Така е, но в една песен се казва: "Всеки миг има свой смисъл, своя камбана, свой белег. Миговете носят на някого позор, някому безславие, а на някого безсмъртие." За съжаление за този смисъл на мига - вчерашния, днешния, бъдещия, миналия, настоящия, очаквания ни, се сещаме само в мигове на протяжност. А то, безк-

райно бавното тиктакане на часовника, започва когато нямаме вече цели. Лекарите са потвърдили диагнозата. Всеки удар отеква в

сърцата ни, защото ни отдалечава от живота и ни приближава към събитие, наречено с грозната дума "смърт". Моменти на равност-

ка. Моменти на осъзнаване. Какъв смисъл са имали нашите мигове - позор или безславие? Късно е, ужасно е късно да направим жела-

ните промени. Академични титли или яхта, въртолет - а смисълът?! Поглеждаме с обич и с чувство на вина близките си, обръщаме се към бялата стена и слушаме, слушаме края на времето, на нашето време. А няма не можем да тръгнем по пътя към себе си по-рано?!

Прекрасна градина, пир за осезанията - пъстри багри и аромат. Той и тя. Скоро ще се появи и "то", а може би "те". Нежна усмивка, щастлив поглед и сладостно докосване. Тук времето не препуска в лудешка надпревара с поставените задачи. Минутите красят насладата от съществуването. Това са минутите на безсмъртието.

Хайде да тръгнем по пътя към себе си СЕГА!

С обич и надежда:
Валерия ХРИСТОВА

ПРЕДИ ЧЕТИРИНАДЕСЕТ ХИЛЯДИ ГОДИНИ

**Александър
ГОРБОВСКИ**

(Продължение
от миналия брой)

**Сведенията
за барута
се пазят
в тайна**

Съществува хипотеза, че Африка и Европа някога са се съединявали на същото това място, където сега се намира Гибралтарския пролив.

“Между Андалусия и Тангером - съобщава известният арабски източник Масуди, - на място, наричано Хадра, което е близо до Фарс ел Марриб, е съществувал някога мост (провлак), който се състоял от големи камъни, и по него стадата преминавали от западния бряг на Андалусия на северния бряг на Африка. От тук започвало Средиземно море, изтичащо от Океана, или Великия Океан”.

По такъв начин течението е било по посока на Средиземно море или както са го наричали тогава - Мрачното Море. Това е ясно: в Средиземно море като вътрешно море нивото на водата трябвало да бъде значително по-ниско, отколкото в океана.

Но веднъж Атлантическият океан нахлул в Средиземно море. Това събитие станало примерно в 1450 година преди н.е. Обширни територии, които преди това били суша, се оказали под водата.

Затова, че в този район преди неговото потъване е имало суша, говорят и други източни и гръцки автори. Спомени за пробив на Атлантическия океан в Средиземно море са се запазили в Гърция във формата на предания за така наричания потоп на Девкалион.

Но има основания да се предполага, че заливането с вода на Средиземно море било дело на... човешки ръце.

В географския речник на арабския учен и пътешественик Якута могат да се намерят сведения за Гибралтарския пролак:

“Ето какво прочетох в една древна книга, която съдържа историята на Египет и Северна Африка. Поради пресичане на рода на фараоните, царе на Египет били децата на Далука. От тях особено забележителни били Дарокун бен Малтес и Рамеграх.

Освен ако не предположим, че фараоните, които са “притежавали големи познания в магии”, са имали на свое разположение някакви взривни вещества! В такава предположение няма нищо невъзможно.

В Германия, в град Фрайбург, стои паметник на човек в монашеско расо. Наричали този човек Бертолд Шварц. Мо-

Тези двама царе били надарени с проникателен ум и необикновена телесна сила, при това притежавали големи познания в магията. Когато гърците нахлули в техните владения, египетските царе, като възнамерявали да избегнат тяхното владичество, предприели да съединят Западния Океан със Средиземното море.

При изпълнението на това начинание морето потопило много обитаеми земи и могъщи царства и се разляло даже до Сирия и Гърция”.

Други източници, разказващи за това събитие, разказват, че то е станало само за една нощ.

Не е било лесна работа да се разруши каменна бариера, очевидно достатъчно здрава, след като е могла да удържа на напора на Атлантическия океан. Още по-трудно било да се направи това за толкова кратък срок. Освен ако...

явява внезапно ту на едно място, ту на друго, ту пак така внезапно изчезва за цели петстотин години. Необяснимо е защо толкова важно оръжие за война не получава пълно разпространение, защото един от полководците - завоеватели така и не е могъл да се възползва от това страшно средство, което би поставило на колена всеки противник.

Може да се помисли, че имало някакви хора, които са се стремили тайната за това гибелно оръжие да не стане достояние на всички. Сведенията за барута са се пазели в страшна тайна. От кого? Във всеки случай не от воините и не от политиките, които не биха пропуснали да се възползват от него.

И нима не е странно, че всеки път, когато тайната, като че ли се използва от контрол, ние разбираме за случаи на използване на барут, но след това барутът отново изчезва безследно.

През 1257 година арабите използвали барут при обсадата на един от градовете на Испания. Друг случай за неговото използване (също от араби) се отнася едва към 690 година. През 668 година барутът бил известен на египтяните, а още по-рано, през 80 година от н.е. рецептата за него попаднала в Китай от Индия.

Когато Ханибал, командващия картагенската армия, преминал през Алпите и се спуснал в Италия около Тразименското езеро, неговият път бил преграден от римски легиони. Тук се решавала съдбата на цялата кампания. Ако Рим побежда и този път, той окончателно щял да стане властелин на цялото крайбрежие на Средиземно море. Със съдбата на народите щели да се разпоредят преситени римски сенатори, алчни робовладел-

нахът францисканец Бертолд Фларц бил затворен в тъмница по обвинение в занимание с черна магия и магьосничество.

Продължавайки и там своите опити, веднъж той смесил сярта, селитра и въглен и получил състав със страшна разрушителна сила: барута! Това станало през 1330 година.

Скоро тази рецепта станала известна навсякъде и именно в началото на XIV век барутът получава разпространение в Европа. Над бойните полета, където по-рано се чувало само дрънченето на мечовете и звучите на тръбите, отекнали залпове на първите оръдия. XIV век станал век на раждането на барута.

Но ако се задълбочим внимателно в историята, можем да намерим удивителни факти.

Оказва се, че дълго преди това барутът се по-

явява внезапно ту на едно място, ту на друго, ту пак така внезапно изчезва за цели петстотин години. Необяснимо е защо толкова важно оръжие за война не получава пълно разпространение, защото един от полководците - завоеватели така и не е могъл да се възползва от това страшно средство, което би поставило на колена всеки противник.

Може да се помисли, че имало някакви хора, които са се стремили тайната за това гибелно оръжие да не стане достояние на всички. Сведенията за барута са се пазели в страшна тайна. От кого? Във всеки случай не от воините и не от политиките, които не биха пропуснали да се възползват от него.

И нима не е странно, че всеки път, когато тайната, като че ли се използва от контрол, ние разбираме за случаи на използване на барут, но след това барутът отново изчезва безследно.

През 1257 година арабите използвали барут при обсадата на един от градовете на Испания. Друг случай за неговото използване (също от араби) се отнася едва към 690 година. През 668 година барутът бил известен на египтяните, а още по-рано, през 80 година от н.е. рецептата за него попаднала в Китай от Индия.

Когато Ханибал, командващия картагенската армия, преминал през Алпите и се спуснал в Италия около Тразименското езеро, неговият път бил преграден от римски легиони. Тук се решавала съдбата на цялата кампания. Ако Рим побежда и този път, той окончателно щял да стане властелин на цялото крайбрежие на Средиземно море. Със съдбата на народите щели да се разпоредят преситени римски сенатори, алчни робовладел-

ци, тъпи и жестоки воители. Що се отнася до самия Картаген, то той щял да бъде разрушен!

В учебниците по история ви можете да прочетете, че Ханибал победил. Но едва ли ще намерите там описание как е станало това. Известно време двете войски стояли една срещу друга, след това Ханибал отстъпил малко. Римските легионери марширували до мястото, от което се изтеглили картагенците.

Изведнъж, в същата минута, под нозете на римляните започнало, както съобщава хроника от тези години, “земетресение”. Но това било много странно земетресение, от което пострадали само римляните! Всичко се покрило с дим. Когато димът се разсеял, се оказало, че голямата част от легионерите лежат на земята, погребани под слой камъни и скали, които, след като се разлетели във въздуха, се посипали върху тях.

Като е известно, от нито едно земетресение камъни и отломки от скали не биха могли да излетят нагоре, така че след това да паднат върху главите на римляните. Също така е малко вероятно земетресение да се съпровожда с неизвестно откъде взел се дим.

Това, което е станало, може да има само едно обяснение. Ханибал нарочно е подмамил римляните към минираното поле, а след това е взривил заряда.

Когато изобретението на Бертолд Шварц станало всеобщо достояние и по-късно, когато европейските бойни фрегати започнали да се появяват до бреговете на Америка и островите от Тихия океан, народите от тези страни, когато чували топовни гърмежи считали това за гръм, с който бледоликите богове поразяват своите врагове.

Точно така възприели

гърмежите гърците на Александър Македонски, когато за пръв път се сблъскали с използването на барут. При обсадата на един град в Индия гърците със страх бягали от неговите стени.

“На жителите на този град помагали боговете! - спомняли си те след това. - От стените му върху нас се изсипваха мълнии и гръм!”

И в библията има споменаване на барута, но то също не е пряко. Ние четем например за “йерихонската тръба”. Тази тръба имала толкова силен звук, че от него падали крепостните стени.

Може да се предположи (и цял ред изследователи се придържат към това мнение), че става дума за обсадно оръдие от типа на оръдие или мортира.

В Индия за барута са знаели още пет хиляди години преди нашата ера. При това неговата рецепта била известна от още по-древни свещени текстове.

Някаква практическа дейност трябва да предшества определеното ниво на знания в известната ни цивилизация.

Затова всеки път, когато откриваме у древните учудваща осведоменост, която не се опира на предшестваш опит, възникваща като че ли от небието, се налага предположението, че тези сведения биха могли да бъдат остатъци от знания, които са успели да се съхранят след катастрофата.

(Следва)

Сайт на Българска
Родна Партия
www.bg-rodna.org

Проектант на
главата и
герба
художник
Христо Танев

Главен редактор
Атанас Панчев
Зам.-главни редактори
Мария Стаева
Кръстанка Панчева

Редакционен колектив:

Рени Радева
Николай Кафтанджиев
Стефан Калайджиев
Константин Стамболиев
Сергей Инджов
Красимир Нотев
Росен Минков

Адрес на редакцията:

1172 София
кв. “Дианабад”
ул. “Никола Габровски” №1
Хотел “Диана 1”
ет. 6, ап. 62
тел.: 02/962-16-85
962-16-86
факс: 962-16-87
e-mail: rodimenie@yahoo.com
www.rodovo-imenie.org

Издава Издателска Къща
“Нова Цивилизация” ЕООД
- София
НВБ банка “Биохим” - АД,
централно управление -
София
IBAN: BG63BACX96601031647309
BIC KOD: BACXBG63

Отдел разпространение:
0888/693359

Предпечатна подготовка и
печат: “Сладко и солено 21”

ISSN-1312-7063

ЗЕЛЕНИ УЧИЛИЩА

За родителите и
техните деца в
околността на
село Опицвет, сред
екологично чиста
природа:

✓ От 20 до 30 юни 2006
г. на черешова градина
на палатки

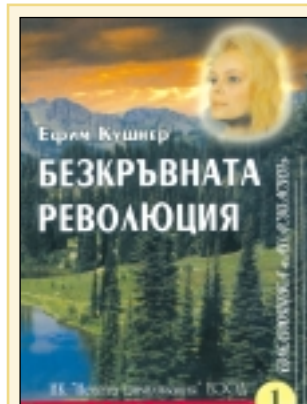
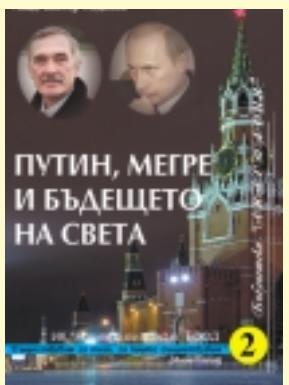
Организатор:
Божидар Даскалов

Сл. тел. 967 11 05
GSM 089 978 40 05 •
дом. тел. 931 43 71

ТЪРСЕТЕ на

книжния пазар Втората
книга на издателска
къща “Нова
цивилизация” от
пореаницата на
“Библиотека
“Анастасия” - “ПУТИН,
МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА
СВЕТА” от големия
приятел на Владимир
Мегре академик Виктор
Медиков.

Телефони за заявки:
02/962 16 87,
088/869 33 59
rodimenie@yahoo.com

ТЪРСЕТЕ на книжния
пазар първата книга на
издателска къща “Нова
цивилизация” от
пореаницата “Библиотека
“Анастасия” -
“БЕЗКРЪВНАТА
РЕВОЛЮЦИЯ” от
големия приятел на
Владимир Мегре писателя
Ефим Кушнер.
Телефони за заявки:
02/ 962 16 87,
088/869 33 59
e-mail: rodimenie@yahoo.com